

Midnattsropet

Nummer 4 • 1985 • Årgång 26 • Pris 5:50

Maranata - Du, vår Herre, kom!

Foto: Teddy Aarni/Tiofoto

**Vem har gett
människan rätt att agera gud
och manipulera med livet och döden?**

— ETT TEMANUMMER OM ABORTINDUSTRINS KONSEKVENSER —

PÅSKENS
TEMA:

Människans väi

Påskan på Gamla Bro var för många en skakande upplevelse. Konferensen fick en något annorlunda form, genom filmen *The Silent Scream* som Maranataförsamlingen i Stockholm skaffat direkt från USA (och därmed såg till att Sverige blev fjärde landet i Europa som visar filmen).

Filmen visades varje dag, och blev genom den kusliga verklighet den skildrade ett skakande åskådningsmaterial till Arne Imsens samhällsanalys och profetiska förkunnelse om människovärdets fortgående försämring.

— Mord i humanitetens namn är laglösens filosofi, påpekade Arne Imsen, och den kristnes ansvar i tiden lyftes fram utan kompromisser:

— "Vad skulle ske, om exempelvis tio läkare skulle bli frälsta och ställa sig upp och

säga: **ALDRIG MER EN ABORT.**

Eller om hundra sjuksköterskor skulle ställa sig upp och säga: **I Jesu namn ALDRIG MER EN ABORT.**

Eller om femhundra biträden skulle säga: **I Herren Jesu Kristi namn, och för livets skull, ALDRIG MER EN ABORT — för materiell välfärd; aldrig.**

Vad skulle ske? **REVOLUTION!"**

Så löd några av de uppfordrande parollerna. Att vi står inför kulturens totala sammanbrott och tidens ände, förstod viklarare genom den åskådliga undervisning och exemplifiering som mötte oss under påskonferensen.

Att intrycken gått på djupet, förstår vi genom att läsa vad några av konferensens deltagare skrivit till MR:

**Ann-Margreth
Brynte:**

Under påskhelgen i Stockholm fick jag vara med om en av mitt livs mest omskakande upplevelser.

Jag har under några månader funderat väldigt mycket över vad det är för krafter som styr olika skeenden i vår tid. Hur kan vi i vår högt

stående civilisation, vi som äger nästan all kunskap man kan tänka sig inom de olika vetenskaperna, tillåta att miljarder dollar och miljoner människoliv offras på olika slagfält runt om vår jord, samtidigt som vi låter människomassor svälta ihjäl? Vad är det som gör, att vi som kartlagt den mänskliga naturens beteendeutveckling både socialt och psykologiskt, ändå inte kan skapa en tillvaro som människor orkar leva i? Detta är några av frågorna jag ställt mig.

För en kristen borde svaret ligga nära till hands. Det är den oomvända, gudsfrånvända människan som skapar detta helvete. Men att nöja sig med det svaret är att göra det lätt för sig, för trots allt finns människor, som menar sig vara kristna, representerade över hela världen. De anammar den fasansfulla framtid vi nu ser ta form.

MÄNNISKA, VAD ÄR DU VÄRD? var påskens tema på Gamla Bro. Jag visste när jag kom dit att det skulle förekomma visning av dels filmen *The Silent Scream*, och dels en filmatisering av

Schaeffers bok med samma titel som konferensens tema. Ideologiskt sett har jag alltid varit motståndare till abort, på den grunden att det inte tillkommer människan att råda över liv och död, men samtidigt har jag haft uppfattningen att "abort är ett enkelt ingrepp, som görs någon gång under graviditetens 12 första veckor, vanligen genom skrapning", utan att sätta mig in i vad detta egentligen innebär.

Med den bakgrunden satte jag mig ganska kallsinnig framför filmduken, helt oförberedd på den chock jag skulle komma att få. För det var verkligen en chockupplevelse att bli åsyna vittne till det bestialiska mord som aborten visade sig vara. Det är nämligen de termerna vi skulle använda om det gällde ett något äldre barn.

Till min bestörtning kunde jag dessutom en vecka senare i en kvällstidning läsa hur samma fruktansvärda hantering beskrevs som att "suga ut livmoderns slemhinna."

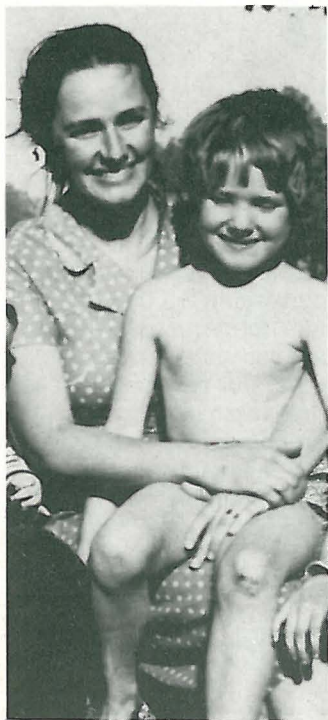
Den undervisning som förmedlades genom Arne Imsen och Schaeffers filmer

blev oerhört konkret, sett i det perspektivet. Analysen av hur humanismen genomsyrt hela det moderna västerländska tänkesättet, och bedragit även de kristna, framstod mycket klart mot den verklighetsbakgrunden.

För mig personligen blev filmen "Det tysta skriket" en närmast ångestfylld upplevelse, medan Schaeffers analys fått mig att känna mig lurad. Jag skäms över att jag som menar mig vara en ganska upplyst och allmänbildad människa inte haft förmågan att tränga bakom ordens och schablonernas mening, utan hemfallit till ytlighet.

Men allt detta sammantaget, har naturligtvis också inspirerat till att gå in i en mera medveten kamp för de värden vi brukar kalla kristna, dvs människans värde i relation till Guds skapelse.

de i Guds ögon

Christina Imsen:

Att äga kunskap är viktigt, och framför allt nödvändigt, det vet vi, och mycket i vår värld skulle förmodligen sett annorlunda ut om människan ägt mer sådan.

Jag har ganska nyligen sett filmen THE SILENT SCREAM, och mitt i sin grymhet mot Skapare och liv, gav den en bit upplysning om avancerade metoder och teknik att på smidigaste sätt utsläcka liv.

Att det gick så här till, hade jag inte en aning om, och det är nästan omöjligt att relatera...

Det är chockerande att läkarvetenskapen, som till varje pris ska rädda liv, kan tillintetgöra ett utvecklat människobarn genom att slita det i stycken. Men vad ännu värre är — vem har gett människan rätt att över huvud taget manipulera med livet och döden?

Säkert skulle många kvinnor aldrig gjort abort, om de hade fått chansen att exempelvis se den här filmen först, och fått den typ av kunskap som den förmedlar.

Filmen gav också en något djupare dimension, och jag kom att tänka på ett Jesusord: *Är inte livet mer än maten, och kroppen mer än kläderna?* Livet är ju oss givet som en gåva, men vad gör vi av det, och hur ser vi innerst inne på det? Allt det här jag nyss nämnt har bara en gemensam nämnare, och det är Gud.

Min relation till Herren och Hans närvaro i mitt liv formar förvisso min syn och mitt handlande. Därför står

den kunskapen högst — kunskapen om Livets furste och hans son Jesus Kristus. Hans mäktiga skaparhand som format varje litet liv, borde vi frukta, samtidigt som vi förnimmar att Han förvisso räckt ut den över oss till välsignelse.

Gud vill inte död, Han vill liv och förnyelse. Bär du och jag Hans drag i en destruktiv och hopplös värld? Må vi låta Honom själv förnya oss!

Gertrud Johansson:

Som fembarnsmor vet jag att varje barn är skapat med sin alldeles egna personlighet. De är gåvor från Gud; välsignelser. Hemska tanke, om någon av dem inte fått finnas, om någon av dem på det här sättet tagits bort...

Min reaktion på filmen var bottenlös vanmakt inför en så stor orättfärdighet. Jag kände som människa delaktighet i den skuld mänskligheten står med inför Gud.

Men, tack och lov, vi har ett frälsande budskap som svar. Nu är min bön till Gud att få kraft att reagera sunt, kunna bära ansvaret för en sådan kunskap, och att kunna sprida den.

Referat från konferensen

av BRITT WIKLUND

Maranatafolket håller fast vid goda traditioner; därför samlades vi till påskkonferens på Gamla Bro, även under påskhelgen 1985. I fyra högtidsdagar kom vi tillsammans för att tillbedja, lovsjunga, ära och prisa vår uppståndne Frälsare.

Redan på skärtorsdagskvällen strömmade syskon till från hela landet, för att vara med på inledningsmötet, där Arne Imsen hälsade välkommen till konferensen och anslog dess tema: det handlade om LIVET. Livet som gåva från Gud, Livet i frälsningen, och uppståndelselivet.

Detta tema hade valts på grund av den människosyn som allt mer gjort sig märkbar i samhället under de senaste årtiondena. Man legaliserar abort, spädbarnsdråp, dödshjälp, hjärndöd, genmanipulation. En kuslig utveckling, på grund av en människosyn som förlorat sin förankring i Skaparen.

I samband med temat omkring Livet visades ett antal filmer, som behandlade dessa frågeställningar. En av dessa filmer var den omtalade abortfilmen från USA, som även varit omdebatterad i TV 2 Magasinet, där man också visat ett litet avsnitt av den. Den kände förkunnaren, filosofen och läkaren Francis Schaeffers filmserie "Människa, vart är du på väg", vilken bygger på boken med samma namn, fanns också på plats.

Filmerna visades mellan mötena, och många tog tillfället i akt att se dem och sätta sig in i frågorna. I ett speciellt möte behandlade Arne Imsen dessa frågor grundligt, med utgångs-

forts. sid. 11

ARNE IMSEN

Ramaskri i tiden

Knappt hade första tillfället för visningen av den amerikanska filmen "The Silent Scream" (Det tysta skriket), i vår enkla närradiostudio här på Gamla Bro hunnit offentliggöras, förrän en grupp anonyma feminister på typiskt manér spontant inledde en kvinnosaksdemonstration. Motoffensiven framtonades med heltäckande sandwichplakat i grälla färger, och flygblad med svulstiga fri- och rättighetsdeklarationer, som givetvis inkluderade alla kvinnor på denna jord.

Dessa aktiva kvinnor utgjorde ingen tung representation för sitt eget kön och dess kamp för jämställdhet, men deras känslighet var desto påtagligare mot vad de utmålade såsom nymornade reaktionära krafter, vilka under en pressande nedgångstid andades morgonluft för sina ljusskygga ambitioner att rekonstruera det chauvinistiska manssamhället, och åter förpassa de befriade kvinnorna till den avskydda marktjänsten med matlagning och blöjbyten i isolerad hemmiljö, helt utan möjligheter till självförverkligande i ett mansdominerat förvärvsliv.

Det stoff de torgförde är i och för sig välkänt, och innehöll inget sensationellt nytt, men det är inte desto mindre gemensamt, typiskt och aktuellt för olika fraktioner av nya och äldre kvinnorörelser. Budskapet är därför värt att granskas och eventuellt bemötas, framför allt då det tar sig uttryck i paroller, vars bieffekter drabbar annan part med hotfulla anslag som underförstått innebär en oåterkallelig generell dödsdom över de ofödda, som tillhör de olycksaliga *oönskade* och *oplanerade* barnen. Med dessa dödsformler för humanitet är utgallringen rättfärdigad. Samhället garanterar den i särklass bästa servicen för effektueringen. Paradoxalt nog är samhällets policy annars att varje abort är oönskad, och därför bör förhindras med omfattande abortförebyggande åtgärder. Poängen är emellertid den att kvinnan ensam delegerats hela den formella beslutsrätten och därför väljer precis vad hon själv föredrar, med vissa reservationer för fostrets utvecklingsstadier. Reellt har dock samhället och kvinnans omgivning mycket stora möjligheter till verkningfulla påtryckningar. Bland annat genom rådgivningsbyråerna. Allt talar väl för att hemmets behov får underordna sig samhällets; med allt vad det innebär av intrång och statlig styrning.

Nu vet vi ju att de flesta graviditeter har sina fysiska och psykiska komplikationer. Sakerligen har de flesta blivande mödrar exempelvis brottats med förtvivlade tankar om andra lösningar än de naturen själv erbjuder. Denna reportoar av impulser utesluter aldrig självmordet såsom reträttväg under vissa episoder då depressionen lurpassar. Det är lika säkert att alla havandeskapets grämelser vanligtvis försvinner helt och hållet, så fort det nyförlösta barnet gjort sin synliga entré in i denna värld och upplevs då ofta som en underbar Guds gåva, värd all den tacksamhet någon förmår frambringa till Skaparen.

Evighetsframsprungen självkänedom ger förbryllande insikter om de annars dolda sammanhangen om de oerhörda dimensioner såsom kropp- och andevarelse människan

representerar ända från själva befruktningsögonblicket. Därför måste hela den tragiska problematiken om aborter, spädbarnsdråp, eutanasi och andra former av aktiva eller passiva dödsbefrämjande insatser, ses i ett eskatalogiskt perspektiv med profetisk klarsyn, framför endimensionella prognoser, baserade på sofistikerade vetenskapliga rön.

Den heliga historien ger oss vägledning. Konung Davids livs- och människosyn är tidlös, och kan hjälpa över alla havandeskapets tröskeeffekter utan dramatiska och dödsbringande avhopp från egen och andras livskamp. Varför inte då lyssna till den vise monarken:

— *Ty du har skapat mina njurar, du sammanvävde mig i min moders liv.*

Jag tackar dig för att jag är danad så övermåttan underbart;

ja, underbara är dina verk, min själ vet det väl.

Benen i min kropp var icke förborgade för dig, när jag bereddes i det fördolda, när jag bildades i jordens djup.

Dina ögon såg mig, när jag ännu knappast var formad; alla mina dagar blev uppskrivna i din bok, de var bestämda, förrän någon av dem hade kommit.

Det allvarstygda inhoppet i våra angelägna försök att tillgodose ett elementärt behov av en verklighetsförankrad information om det ofödda barnets reaktioner, under det att det demoleras till sönderkavade sopor och avloppsfragment av metallinstrument i specialutbildade och vältränade människohänder, hade alltså såsom tema för sina indignerade protester det klassiska hotet om den överhängande faran av att kvinnan genom bli abortmotståndet skulle trängas bort från alla möjligheter till karriär i rekonstruerade könsroller. Abortmotståndet ansågs inta tätplatsen bland typiska uttryck för detta skumma bakåtsträveri i det politiska maktspellet. Kravet var därför entydigt att filmen och initiativtagaren resolut skulle stoppas, och det omgående.

Socialstyrelsens gynekologiska expert, stannade i Dagens Nyheter vid ett beklagande över "att allmänheten över huvud taget kan komma att se den" (filmen). Klinikchefen på Akademiska sjukhusets kvinnoklinik i Uppsala, avfärdade i lokalpressen filmen såsom missvisande på grund av partiell teknisk manipulering av producenten. Filmskaparna och den svenske klinikchefens amerikanska kollegers agerande "är avskryvande hantering" i avsikt att "skrämma kvinnor att inte göra abort", och därmed "lägger sten på börda", ty "ingen gör abort för nöjes skull. Det är ofta den enda utvägen".

Substansen i denna argumentation är genant naiv, mer ett dåligt underbyggt självförsvar, än ett vederhäftigt beskydd av patienterna. Att tala om "nöje" och "enda utvägen" samt att "skrämma" i detta sammanhang, knäcker doktors trovärdighet och låter närmast som ett hjärt-

knipande publikfrieri för att dölja den fria abortens livsfientliga image. Beskrivningen om "nervbanorna i hjärnan på ett tolv veckors foster" returnerar vi bäst till de oeniga läkarnas fortsatta sakkunniga tråtor. Men inte ens detta vetenskapliga uttalande kan man ta särskilt allvarligt, när man vet vilka huvud- och biintressen som nödvändiggör det för den offentliga debatten och den allmänna opinionen. Den offentliga sanningen är sällan den oförfalskade!

Akademiska sjukhuset i Uppsala har något som kallas för familjeplaneringsmottagning. Som väntat, ryckte den kvinnliga överläkaren ut i Uppsala Nya Tidning till försvar för den svenska lagen om fri abort, vilken givetvis framtonas såsom viktig för kvinnorna. Denna insyltade förespråkare är antingen felciterad eller möjligen originell i sin verbala akrobatik. Analogierna med andra länder och världsdelar är intressanta, men föga övertygande, eftersom förekomsten av illegala aborter här eller någon annanstans i världen inte håller såsom motivering för samhälleligt sanktionerad avlivning av människoliv. Det borde en läkare inse, och avstå från agitation för hanteringen eftersom de dödsbefrämjande insatserna på detta område är komprometterande för läkarkåren och övriga involverade sjukvårdande yrkesgrupper. I överläkarens verbala illusionsnummer *drabbas* kvinnorna av önskad *aborter* — eller har denna familjeplanerare egentligen sagt graviditeter? Hur som helst — fakta står kvar. Sverige har i varje fall accepterat aborterna och lyckliggjort kvinnorna med fritt abortval ut ur apostroferad misär och jättesvåra situationer. Medömkan eller egenvinningens snyft? Vem har anförtrott svensk statsmakt att agera gud och acceptera veritabelt folkmord som metod att lösa sociala missförhållanden? Uppsala Nya Tidning distribuerar detta vetenskapliga ordbajseri för fortsatt desinformation av likriktade skaror. Enligt samma källa, visar åtminstone upplanningarna ointresse för antiabortfilm, trots uppoffringar att övervinna likgiltigheten. Uppsalaorganet tycks dra en lättnadens suck!

Värdegemenskapen mellan vetenskapsmännen i Uppsala och demonstranterna i Stockholm är tydlig. I svartmålande terminologi för de fram sina alternativlösa utbud, som oftast är förenklad och tillrättalagd propaganda för kvinnans absoluta rätt att själv bestämma över sin kropp och över sitt liv. Denna argsinta plädering, med reproduktionen i skamvrån, pekar på ett människovärde i fortgående devalvering i snabbt tempo mot bottenivån, avsvärande sig sin evighetsbestämmelse.

Kvinnan nöjer sig inte med att stöka och härska över sin egen tilltrasslade tillvaro, utan tar tigersprånget in på närliggande områden och rycker åt sig den suveräna makten att enväldigt besegla den ofödda varelsens liv, tillväxt och framtid, och behåller initiativet i ett dödsgrepp som sargar hela släktet. Ett faktum är ju att vi alla präglas av tidsandan och är barn av vår samtid. Primitiv egoism, cyniskt relaterad till ekonomiska konjunkturen, borde vara uppseendeväckande fenomen i ett civiliserat samhälle med folkhemsaspirationer, men så är tyvärr inte fallet. Samtidens trender och tendenser dresserar och disciplinerar medborgarna till tyst och okritisk lojalitet mot demokratiskt fattade beslut och antagna lagar, även om galenskaper är uppenbara och outhärdliga, så ignoreras smärtgränsen, och medborgarna blir servila och försiktiga. Riskerna för och konsekvenserna av att bli obekväma är alldeles för många och stora och frestar till svekfull själv censur. Vanmakt och passivitet blir alltid resultatet då saltet förlorat sin sälta och inte duger till någonting annat än att kastas ut och trampas ned av hedningar.

Det är opportunt att kämpa för och försvara den operiserat fria abort dess förespråkare laborerar med. Det är modernt och progressivt, ty den appellerar till massans mest primitiva instinkter och blir ofta framgångsrika kassapjäser för film, teater, massmedia och övrigt kulturliv. Det ena könet rycker tufft åt sig initiativet och ger profil och innehåll åt den frihet de tillförsäkrat sig för personlig bekvämlighet och karriär, gör sig själv till åklagare, domare och försvarare; och låter helt stilenligt andra, mycket väsentliga livskvaliteter, lysa med sin frånvaro. Att denna enorma frihet med nödvändighet måste pareras med ett motsvarande ansvar är en tabubelagd föreställning. De pretentiösa kraven avslöjar sig som en moderskapets outtalade negation, koncentrerad till den ena partens, kvinnans, kroppsliga attribut med mannen såsom omyndig åskådare och det ofödda barnet ohört i dödens väntrum. Barnets vilja och tysta skrik hörs inte. Tystnadens konspiratörer är paralyserade och tycks inte kunna fånga in de pålitliga signaler som kraftfullt appellerar om det dödsdömda barnets lidelsefulla vilja att få leva, växa och mogna. Måne inte också fostret har sitt gudomliga sändebud, en personlig skyddsängel?

Det känns så onormalt kallt i tiden, som om dödens kyla trängt ut den värme, som gör livet kreativt och visionärt. Det behövs förnyade transcendent instruktioner och informationer om människans gudomliga design. Profeten siar med blicken riktad mot sin egen underbara begynnelse. Det är ingen mindre än Gud själv som intygar:

— *Förrän jag danade dig i moderlivet, utvalde jag dig, och förrän du utgick ur modersskötet, helgade jag dig; jag satte dig till en profet för folken.*

En parentetisk fråga tränger sig osökt fram till medvetandet. Hur många embryon till gudasända profetgestalter och andra redskap och goda föredömen har detta släkte tagit av daga redan i moderlivet?

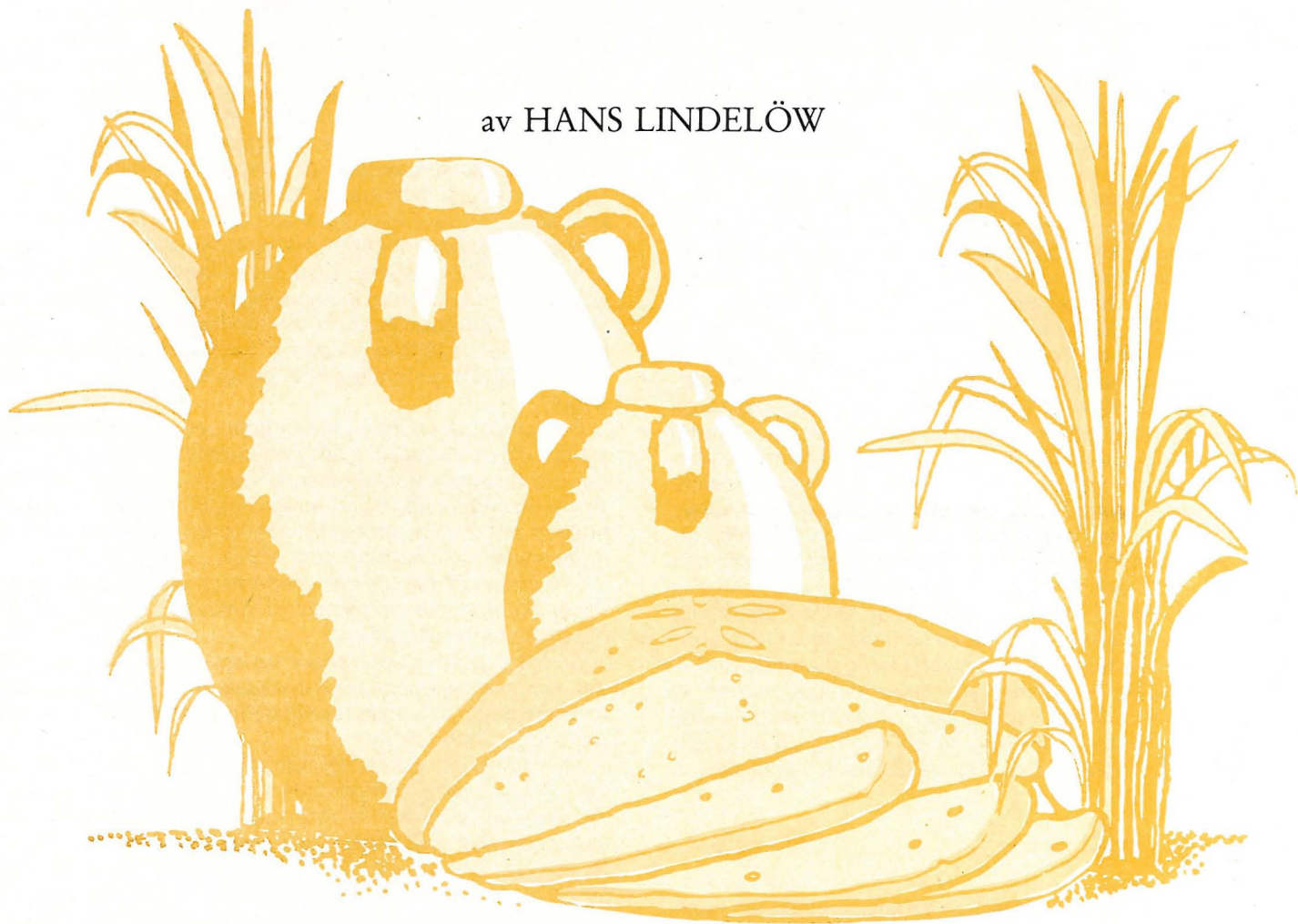
All erfarenhet och allt förnuft säger att barnet inte behöver offras på detta förnedrande sätt. Det kan räddas till ett meningsfullt liv om dess förmyndare överger de befängda lyckofilosofier med profant eller religiöst ursprung om att försakelser och uppoffringar är nerklassande eller negativt livsideal. Egoistiska bekvämlighetskrav måste givetvis underordna sig högre värden och ge livet obestridig legitimitet. Prioriteringen borde vara helt självklar och odiskutabel till oinskränkt förmån för det ofödda barnets övergripande rätt till liv, utan rivaliserande döds kamp med den egna moderns särintressen. Destruktiv planering för dödsfinal måste röjas undan i tanke- och viljeliv, för att bana en framkomlig väg för konstruktivt evighetsförankrat framtidshopp. För detta är läkaren från Golgata ensam borgensman!

Man kan beundra demonstranternas kampberedskap, vakenhet och beredvillighet. Mobiliseringen fungerade snabbt och perfekt. Det var dock chockerande att konfronteras med en kvinnlig formation, vars ideal och polemik fixerats på så låg kunskapsnivå, dåligt kompenserad av en avancerad fräckhet i framtoning och argumentering. Uppenbarligen har dessa människor haft anledning att träna sig för att avpersonifiera det ofödda barnet och lyckats tillkämpa sig den övertygelsen, att "livmoderns innehåll" — tidningen Expressens överslätande ordfalsifikation — endast består av hinnor eller en anhopning celler utan mänsklig identitet eller individuell förmåga att förnimma panik, smärta eller dödsångest. Med ultraljudteknikens hjälp kan man numera optiskt registrera fostrets häftiga rörelser under den etappvisa avlivningen. Man kan sålunda se hur hjärtverksamheten intensifieras och följa det desperata fostrets flyktförsök mot den porösa livmoderväggen i fassansfulla kast bort från de förföljande mordverktygen. Detta

forts. sid. 20

försonad

av HANS LINDELÖW

Det är verkligen behövt att veta sig vara försonad med Gud när man vill tjäna Honom.

Jag har läst tre texter i Bibeln som alla talar om betydelsen av försoningen från Gud, både när det gäller att tjäna Herren och att ta emot tjänster från Herren.

Vi kan t ex förstå av profeten Jesajas bok att han redan hade börjat sin verksamhet som profet när det bryter igenom en uppenbarelse av ett särskilt slag. I bokens första fem kapitel talar han tukande och bestraffande ord, han klagar, förmanar och t o m inbjuder till försoning. Men i det sjätte kapitlet får han en uppenbarelse av ett särskilt slag. Han skriver: *...jag såg Herren sitta på en hög och upphöjd tron...*

Den syn han ser är så överväldigande, och den på-

verkar honom så att han ropar: *Ve mig, jag förgås! Ty jag har orena läppar och jag bor ibland ett folk som har orena läppar, och mina ögon hava sett Konungen, HERREN Sebaot.*

Detta rop besvaras genom den märklige åtgärd som vi ser beskriven, och han får höra: *Se, då nu detta har rört vid dina läppar, har din missgärning blivit tagen ifrån dig, och din synd är försonad.*

Din synd är försonad!

Vilka underbara ord!

Vidare läser vi: *Och jag hörde Herren tala, och han sade: "Vem skall jag sända, och vem vill vara vår budbärare?"*

Profeten blir kallad efter att ha gjort denna erfarenhet av försoningen, och det vittnar profetiskt om den kommande försoningen för alla i Kristus Jesus.

Men hade inte profeten redan talat i Herrens namn; hela fem kapitel?

Jag tror att det finns en lärdom för oss i denna uppbyggnad av Jesajas profetia, som placerar just den väsentliga Guds-upplevelsen i det sjätte kapitlet istället för i det första. Och jag finner stöd för detta i andra bibeltexter.

Första Konungaboken 17, Jesaja 6 och Lukas 5 ger alla exempel på olika bottnar, olika nivåer av en människas erfarenhet i mötet med Gud. I 1 Kon 17 läser vi om Elia, som blev sänd av Gud till en änka i Sarefat i Sidons land. Och vi ser hur profeten gör under för denna änka. Hon tar emot en främmande man; en profet, i sin lägenhet, och han gör under. Han hävdar på sitt förunderliga vis att HERREN, Israels Gud, skulle vil-

ja säga något om de nesligaste ting — litet mjöl och desslikes litet olja, som hon ännu har kvar.

Och Herren Jesus Kristus har vid ett tillfälle sagt något om den yttersta skärven.

Men nu är det Elia och den här änkan. Hon har tagit emot en profet, som talar i Herrens namn, och det sker så som han säger: *Mjölet i krukan tog icke slut och oljan i kruset tröt icke, i enlighet med det ord som HERREN hade talat genom Elia.* Vidare läser vi: *Men härefter hände sig att kvinnans, hans vårdinnas, son blev sjuk ...* Och vi får veta att pojken dör.

Nu kommer något fram som inte har visat sig förut. Pojken dör, och därmed får kvinnan förnimma något som inga underverk

hon upplevt, kan befria henne ifrån. Hon ropar: *Vad har du med mig att göra, du gudsman? Du har kommit till mig, för att min missgärning skulle bli ihågkommen, så att min son måste dö.*

Den förnåmde budbäraren, sänd av Gud själv, trots sina välgärningar och trots den tjänst han verkligen visar sig äga, får för denna kvinna endast funktionen av en domare, som dömer henne strängt för en missgärning som vi aldrig får veta vad den egentligen består i.

Hennes reaktion är verkligen märklig. Och jag undrar om inte hon åskådliggör ett problem som många troende kristna bär på och lider av i olika sammanhang.

Det handlar inte om dem som står under inflytande av direkt skadliga och fördärliga predikostolar, utan det handlar om dem som verkligen har mött bevis på Guds nåd, men som ändå inte har kunnat ta emot denna nåd annat än till ett visst mått.

K vinnan tog emot en Herrens tjänare, och Gud verkade genom honom. Men hon var nu sådan hon var. Hon var inte som Petrus, lärjungen i Luk 5, som så fort Jesus bevisade sin makt över de dagliga affärerna föll ned för honom och sade: *Gå bort ifrån mig Herre, jag är en syndig människa!* Guds makt med mjöl och olja förmådde ändå inte tränga in i hennes hjärta så att hon böjde sig för Herrens tjänare, bekände sin synd och tog emot befrielse. Hon tog stillatigande, och säkert tacksamt, emot det som Herren gjorde med mjölet och oljan, men hon kom inte fram till någon öppen bekännelse av något slag. Hon teg och avvaktade. Det var något inom henne som ändå inte var tillfreds. Hon hyste misstänksamhet, och hon kanske kämpade mycket med sig själv, jag vet inte, men en sak är säker: Hon förblev tyst.

Så sker olyckan. Den slår rätt ner i situationen. Ner i idyllen. Den sidonska idyllen. Den profetiska idyllen.

Och nu talar hon: *Vad har du med mig att göra, du*

gudsman?

Han framstår för henne som en vredesdomens lågande ängel som har kommit i en enda fruktansvärd avsikt: *Du har kommit till mig, för att min missgärning skulle bli ihågkommen, så att min son måste dö.*

Därför uppträdde han på hennes horisont. Därför gjorde han under. Därför gick han in under hennes tak ... *för att min missgärning skulle bli ihågkommen, så att min son måste dö.*

Det här handlar om dig och mig som har mött Gud. Vi har fått vara med om märkliga ting i tron på Jesus Kristus. Vi har hört budskap, vi har sett kraftgärningar, och vi har erfärut att Gud verkligen har omsorg om oss.

Men vi har behållit en misstanke någonstans inom oss, att kanhända har allt detta skett för att Herren vill göra något förfärlig mot oss, och straffa oss för det vi inom oss vet bättre än några andra, att vi har syndat mot Honom.

En del går så långt, att de verkligen drar över sig Guds vrede. Olyckan slår in!

Men hör här, vilket märkligt evangelium, som Skrifterna förkunnar! I olyckan kan hon hämta kraft och ur den, kan hon resa sig och formulera den personliga bekännelse som dock är så oersättlig och väsentlig för vårt förhållande till försoningen i Kristus: *min missgärning...*

I det här landet och i än vidare kretsar har det under senare tiders Jesus-rörelser m m uppstått en dominerande filosofi som fått ungefär denna utformning: "Predika inte för oss! Ta inte i oss! Kom inte och gör några konkreta välgärningar för oss heller! Det är förmodligen bara ditt gamla, stora ego som vill göra sig synligt."

Jag har knappast kunnat annat än respektera detta tänkesätt och talesätt till denna stund. Och det bästa jag har funnit att göra för en hel del människor har varit att inte göra något alls för dem, utan bara lämna dem i fred.

Men jag frågar mig ändå många gånger vad som ska kunna ge dessa människor den verkligt djupa och tillfredsställande tron på Gud, och bekännelsen till Gud, till Guds försoning och till Guds verk.

För i ovannämnda filosofi finns den i alla fall inte.

Så må då själva olyckan utföra sitt verk! Och olyckan har drabbat; personlig och livsavgörande.

Det är inte här tillfälle att ge sig in på enskilda exempel, men få av oss behöver söka länge efter olyckan. Kanske desto fler behöver söka en lång tid efter den olycka som står under Guds suveräna beskydd, så att den leder fram till bekännelsen: ... *min missgärning...*

Och änkan i Sarefat i Sidons land får bevittna hur Herrens tjänare Elia bokstavligt uppväcker hennes son ifrån de döda.

Det är inte bara ett under. Det är inte bara ett mirakel, även om dessa ting är mycket dyrbara för oss. Det är inte bara en tids tjänst under den Helige Andes smörjelse som når ett visst resultat. Det är en fullständig försoning av personlig missgärning genom en gudomlig nåd som verkar fritt och utan krav på några prestationer ifrån mottagaren. Se, *din son lever*, sade profeten.

Vilken triumf!

Vilken glädje!

Men nu återstår den stora och mycket avgörande, profetiska situation som jag tror att Guds verk befinner sig i genom sådana kristna som vi.

I olika riktningar och på olika vis, på personliga vis, behöver bekännelser ljuda.

O fruktansvärda och maktlösa elände som blottläggs när en drottning Vasti, när en nation Israel, när en Judas Iskariot vänder sig ifrån sin herre och går bort för att icke mer återvända!

Trots den stora ansträngningen från konungens sida att göra en glädjehögtid och att bevisa sin utvalda gemål ära, så vänder hon sig ifrån honom, hon föraktar honom och kränker honom offentligt.

Ingen bekännelse kommer på hennes läppar, hon visar ingen underdånighet, utan går bort — för evigt.

Det är verkligen inte möjligt att tala sanning om försoningen i detta sammanhang, om vi inte också nämner, och i sanning, försöker fatta fördömden.

Var och en som inte besvarar Herrens Jesu Kristi initiativ till fullständig försoning; positivt, genom tron, kommer att gå förlorad, säger Bibeln.

Den som tror och bliver döpt, han skall bli frälst, men den som icke tror, han skall bli fördömd.

Mark 16:16

Vi människor är olika, vi har olika utgångspunkter, vi befinner oss på olika stadier i förhållande till Gud. Men Gud befinner sig fortfarande på ett ojämförligt nådens stadium i förhållande till oss, och Han vill utföra sitt stora försoningsverk i vars och ens liv. Han vill göra det fullständigt, så att vi inte har någon oförsonad botten hos oss själva, så att det är som i sången vi sjunger: "Botten finns i världens hav, ej i nåden Gud oss gav," och så att vi verkligen kan tjäna Gud.

Ingen vet vilken missgärning änkan i Sarefat hade begått, inte ens profeten som frågar Herren varför olyckan sker. Men hon blir ändå försonad av Gud och får beviset för denna försoning i sin uppväcke son.

Kan du acceptera en försoning som gäller för dig, även om inga jordiska myndigheter, inga prästerliga, pastoral eller profetiska ämbeten vet vad din synd egentligen består i?

På Bibelns blad finner vi en helig, unik och personlig bekännelse till Guds verk: *Nu vet jag att du är en gudsman, och att HERRENS ord i din mun är sanning.*

Gud vill pryda även dina läppar med sådana ord.

Du är Messias, den levande Gudens Son!

Herre, till vem skulle vi gå, du har det eviga livets ord, och vi tro och förstå att du är Guds Helige!

Ske alltså, Herre Jesus Kristus!

EVANGELIUM — Guds uppenbarelse

Det elementära i tillvaron är att bygga på säker grund. Förr eller senare råkar man ut för påfrestningar, växlingar och prövningar i livet. Och på vilket vis vi drabbas, beror på hur vi är konstruerade, och på vilka grunddrag vi har i vår personlighet. Det finns många risker i tiden; dem kommer man inte ifrån så länge man är på jorden. Därför måste fundamentet man vilar på vara säkert.

Den grund som är lagd har Jesus Kristus redan lagt. Det han har gjort är fullkomligt, underbart och härligt. Men det han gjort måste bli vår erfarenhet. Därför är det viktigt att vi förstår och tar till oss bibelns undervisning, för om vi går fel här, kommer vi så småningom fel.

Det finns några ord jag läser om och om igen. Och för varje gång jag läser dem, tycker jag att just dessa blir allt mera angelägna.

Ingen människolära

I Galaterbrevets första kapitel talar Paulus om sig, sin erfarenhet och om sitt budskap: *Ty det vill jag säga eder, mina bröder, att det evangelium, som har blivit förkunnat av mig, icke är någon människolära.* (v 11). Han börjar så sin utläggning med att tala om vad det han predikar *inte* är. Detta gör han för att markera distans och avstånd till all annan förkunnelse som inte har med *hans* budskap och erfarenhet att göra. Det är *inte* någon människolära, säger han. I första korintierbrevets andra kapitel säger Paulus: *Och mitt tal och min predikan framställes inte med övertalande visdomsord, utan med bevisning i Ande och kraft. Ty eder tro skulle*

inte vara grundad på människors visdom.

Och så förklarar han vad deras tro *inte* skulle vara grundad på, och han drar upp riktlinjer mellan det han förkunnar, och all övrig förkunnelse.

Detta gör Paulus innan han börjar tala om vad hans budskap innehåller, vilka erfarenheter han har gjort. Han vill sortera ut någonting. Göra klart för syskonen både i Korint och Galatien och Efesus vad hans budskap *inte* är. Och det gör han av en speciell anledning, nämligen därför att han vill tala om vilken grund som *inte* håller.

Inget traderat budskap

Den kanske står till en tid, men så inträffar någonting, och de flodvågor som går över människans liv sopar bort själva grunden. Så står hon där utan fundament och utan förankring i den Gud i vilken hon skulle vara rotad och grundad. Det är icke någon människolära. *Ty det är ju icke heller av någon människa som jag har undfått det, eller blivit undervisad däri. Utan genom en uppenbarelse från Jesus Kristus.* Det vill säga, förutsättningen för hans predikan, och för hela hans kristna liv var inte ett traderat budskap. Det handlade heller i och för sig inte om kunskap, utan om en uppenbarelse från Jesus Kristus.

Vi känner till Paulus bakgrund. Han var inte irreligiös, och han var inte överksam när det gällde religiösa frågor, utan tvärt om var han synnerligen aktiv och utomordentligt verksam. Han hade många synpunkter på Guds verk och på andra troende syskon.

I haven ju hört huru det

Det nya livet och vandringen tillsammans med Jesus börjar inte med övertalande visdomsord eller kunskap, utan därigenom att *Han* uppenbarar sig för oss.

Uppebarelsen från Jesus Kristus; ljust som bryter in, uppenbarar tingen som de verkligen är. Och det uppenbarar Jesus som Han är.

Vi får syn på Guds rike genom förkunnelse, och kommer ditin genom en personlig överlåtelse.

Så växer vi i kunskap och visdom, och intar bit för bit löfteslandet!

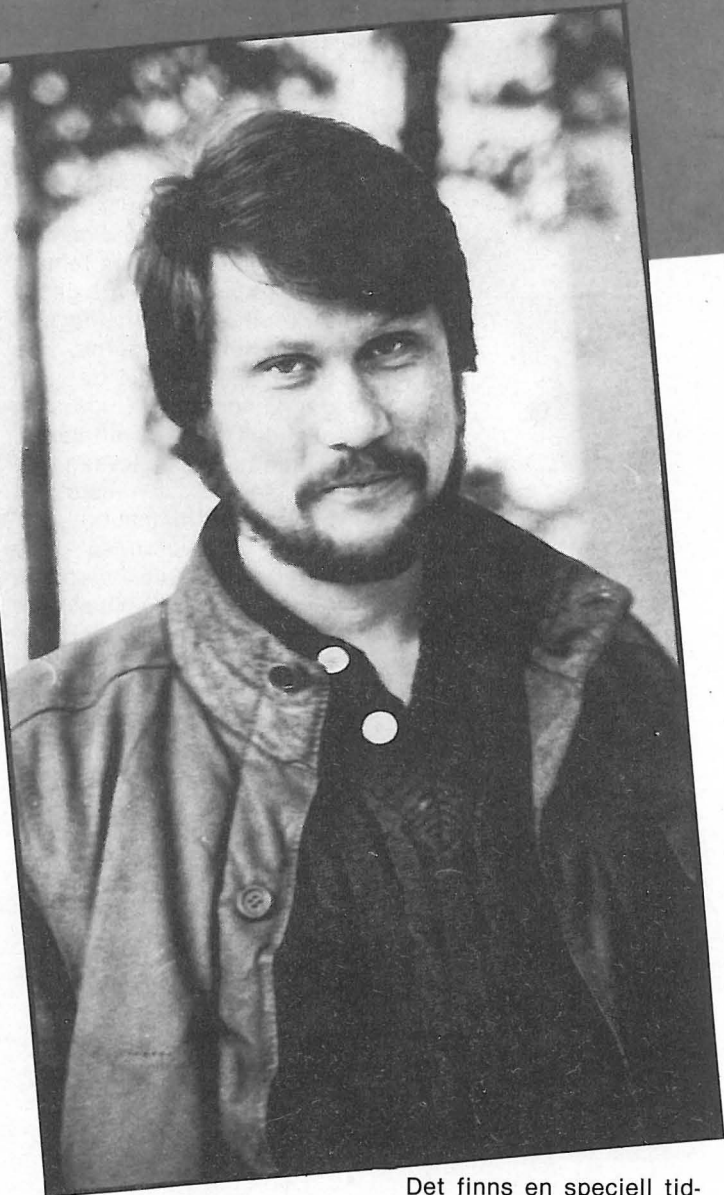
var med mig, medan jag ännu vandrade i judiskt väsende: att jag då övermåttan våldsamt förföljde Guds församling och ville utrota den. Han var religiös och hade en drivkraft som jagade honom framåt och som yttrade sig på det här sättet. *Jag gick längre i judiskt väsende än många av mina samtida landsmän och ännu ivrigare nitälskade för mina faders stadgar.*

Det börjar med uppenbarelse

Paulus hade en våldsam inspiration och en oerhörd nitälskan. Han verkade både aktivt och målmedvetet. Men någonting i själva grunden var fel. *Men när han, som allt ifrån min moders liv har avskilt mig, och som genom sin nåd har kallat mig, täcktes i mig uppenbara sin Son, för att jag bland hedningarna skulle förkunna evangelium om honom, då begav jag mig strax åstad; jag rådförde mig icke med någon människa.*

Här talar han om tre steg som ledde honom fram till själva startpunkten, det han betecknar som själva avstampet för hans förkunnargärning och som begynnelsen till hans kristna liv. Han talar om honom som allt ifrån hans moders liv avskilt honom. Redan där var Guds nåd med och verkade. Så småningom kom tiden när Gud genom sin nåd kallade Saulus. Och så det tredje steget: *täcktes i mig uppenbara sin Son.* Där kommer egentligen själva frälsningssupplevelsen. Det handlar tidigt om avskiljande. Personligheten formas, och Gud bestämmer vem människan ska bli. Hon äger vissa förutsättningar och personliga egenskaper, med vilka hon träder in i denna tillvaro. När Gud kallar människan, svarar hon förhoppningsvis "ja" på kallelsen, vilket då leder fram till en personlig överlåtelse. Så sker det som Paulus talar om: *täcktes i mig uppenbara sin Son.* Det kristna livet börjar med en

Bibelstudium av KJELL HÄGERMAN

uppenbarelse. Gud kallar, drar och lockar människan fram till den tidpunkt då han får möjlighet att uppenbara sin Son. Där börjar det kristna livet.

En sökningstid

Det är spännande att se vad Gud verkar och vill, och med vilken oerhörd frihet vi har att ta ställning till det Gud gör. Första Petri brev talar om den sökningstid varje människa har. Det finns en speciell period i hennes liv då Gud kallar. Då Gud vill leda henne fram till ett avgörande och till en erfarenhet av uppenbarelse och ljus.

Och fören en god vandel bland hedningarna, på det att dessa, om de i någon sak förtala eder såsom illgärningsmän, nu i stället, när de skåda edra goda gärningar, må för dessas skull prisa Gud på den dag då han söker dem. (1 Petr 2:12)

Det finns en speciell tidpunkt i varje människas liv då Gud söker henne både intensivt och målmedvetet, därför att han vill göra någonting i henne. Han vill uppenbara sin Son i oss. Ty den tro och det kristna liv han vill förmedla till oss kan aldrig handla om att vi "bara" tar emot kunskap. Kunskapen kan vägleda, men aldrig frälsa oss. Det handlar heller inte om människors visdom. Den kan vägleda, men aldrig frälsa oss. Det handlar om uppenbarelse. Gud måste uppenbara sin Son för att vi ska bli frälsta.

Personlig kallelse

Vi måste få ett vidrörande av Jesus Kristus själv — en personlig kallelse. Ungefär som när Jesus kallade sina lärjungar och pekade ut dem en och en. Han kallade inte hela hopen av fiskare, eller hopen av israeliter. Han satte fingret på var och en och

sade: följ mig, så skall jag göra dig till människofiskare!

Jesus går så långt att han säger så här till folket: *Ja, detta är min Faders vilja, att var och en som ser Sonen och tror på honom, han skall hava evigt liv, och att jag skall låta honom uppstå på den yttersta dagen. Då knorrade judarna över honom, därför att han hade sagt: "Jag är det bröd som har kommit ned från himmelen". Och de sade: "Är denne icke Jesus, Josefs son, vilkens fader och moder vi känna? Huru kan han då säga: 'Jag har kommit ned från himmelen'?"* (Joh 6:40-42)

De hade i och för sig kunskap om Jesus. De kände till någonting om hans historia och bakgrund. De visste någonting om hans släkt. De visste det som mänsklig kunskap kunde förmedla till dem om Honom. Men den kunskapen räcker inte långt. Den räcker åtminstone inte fram till Guds rike eller till evigt liv. Och så svarar Jesus:

Knorren icke eder emellan. Ingen kan komma till mig, om icke Fadern, som har sänt mig, drager honom: och jag skall låta honom uppstå på den yttersta dagen. (v 43-44) Det räcker inte med mänsklig vägledning, vi behöver ett personligt vidrörande av Jesus Kristus, där han själv pekar ut oss, sätter fingret på oss och drar oss till sig. Vi behöver en uppenbarelse om vem Jesus är. Det har ingenting med hans släkt, jordiska ursprung eller historiska gärning att göra, utan det handlar om någonting annat: Ett vidrörande från Honom själv, så att någonting bryts ner i vårt väsen. Att någonting djupt nere i oss överbevisas om vem Han är. En uppenbarelse ifrån Jesus Kristus. Han som allt ifrån min moders liv har avskilt mig.

Innan du trädde in i världen formade Gud dig och

gav dig personlighet; armar, ben, förstånd och kanske hälsa. Allt vi har är oförtänta gåvor som vi borde tacka Gud för.

Men Gud vill avskilja oss för sin räkning. Så kommer tiden då han kallar dig och vill ta dig till en alldeles speciell och personlig tjänst. *Då han täcktes i mig uppenbara sin son.* Där börjar det nya livet som inte har med jord och värld att göra, men som har med tjänst, himmel, evighet och Jesus Kristus att göra. Bibeln beskriver detta på ganska många olika sätt. Vi når aldrig Gud om han inte själv uppenbarar sig.

Inför Gud, som giver liv åt allt, och inför Kristus Jesus, som under Pontius Pilatus vittnade med den goda beaktelsen, manar jag dig att, själv utan fläck och tadel, hålla vad jag har bjudit intill vår Herres, Jesu Kristi, uppenbarelse, vilken den salige, ende härskaren skall låta oss se, när tiden är inne, han som är konungarnas konung och herrarnas herre, han som allena har odödlighet och bor i ett ljus dit ingen kan komma, han som ingen människa har sett eller kan se. Honom vare ära och evigt välde! Amen. (1 Tim 6:13-16)

Nedbrytande krafter

Ingen kan nå Gud om han inte själv uppenbarar sig för oss. Det finns krafter och makter som driver människan i fel riktning, och det måste till ett gudomligt ingripande i våra liv om vi skall riktas åt rätt håll.

Jag tänker väldigt ofta på liknelsen om den förlorade sonen. Den skildrar något elementärt. Den handlar om personliga ambitioner och frihetslängtan. Mannakraft, frigörelse och vilja till handling. Den handlar om många goda och underbara ting, men en sak glöms bort mitt i all aktivitet. Alltefter som tiden går visar det sig att kraf-

forts. sid. 16

Vem skall jag sända och vem vill vara vår budbärare?

I Jes. 6:8 ställs frågan, och profeten svarar enkelt och utan diskussioner: "Här är jag — sänd mig!"

Det var profeten, vars mun hade berörts av kolet från altaret; profeten, som hade en mäktig upplevelse av Guds närvaro. Ett annorlunda, mera allvarligt och ingripande möte än vad vi sofistikerade människor vanligtvis har i den här tiden, där en gudsupplevelse ser ut att gå ganska spårlost förbi och inte ger särskilt mycket kraft att övervinna världen.

Profeten hade ingen lysande framtid och var säkert helt införstådd med den tingens ordning redan från början. Gud hade aldrig lovat vare sig honom eller någon annan av sina tjänare att ha ett lugnt och tillrättat liv.

Det var innan den s k

säkra kristna i senare tid.

Bevisligen hade inte de första lärjungarna den aspekten eller synpunkten på sitt uppdrag. Strid är strid, och mot ondskans andemakter gäller det att rusta sig med de vapen Gud gett, och inte kämpa med mänskliga medel för att nå temporära framgångar. Att ge efter för motgångarna låg inte riktigt för lärjungarna. Inte heller spekulerade de i om det kunde vara Guds vilja när de mötte svårigheter. Istället sjöng de lovsånger i fängelset, och resultatet blev ett frälsningsmöte...

Vid midnattstiden voro Paulus och Silas stadda i bön och lovade Gud med sång, och de andra fångarna hörde på dem. Då kom plötsligt en stark jordstöt, så att fängelsets grundvalar skakades; och i detsamma öppnades alla dörrar, och allas bojar löstes.

Då vaknade fängvaktaren; och när han fick se fängel-

VEM VILL GÅ?

Profeterna hade aldrig blivit lovade ett lugnt och tillrättat liv. Det var innan den s k framgångsteologin fått

fotfäste, och Guds väg fortfarande var så smal att hans folk behövde hjälp från himlen för att gå den.

framgångsteologin hade fått fotfäste och Guds väg fortfarande var så smal att hans folk behövde hjälp från himmelen för att gå den.

Profeterna i Gamla testamentet hade en påfrestande och svår uppgift, trots att de verkade bland sitt eget så religiösa folk. Eller kanske just därför?

Budbärarens villkor

Nya testamentet visar verkligen inte på någon lättare väg. Jesu efterföljare kom ofta i konflikt också med den tidens religiösa, och hamnade vid många tillfällen i fängelse.

Exempel från både bibeln och historien visar att de

första kristna ofta var förföljda. Det var inte heller många som hade några framträdande platser i stat och samhälle.

Paulus hamnade i fängelse sedan han på Guds direkta kallelse hade lämnat sitt land för att predika också i Europa.

Här visade sig för Paulus i en syn om natten en macedonisk man, som stod där och bad honom och sade: "Far över till Macedonien och hjälp oss." När han hade sett denna syn, sökte vi strax någon lägenhet att fara därifrån till Macedonien, ty vi förstodo nu att Gud hade kallat oss att förkunna evangelium för dem."

Apg. 16:9-10)

Det stod inte någon ängel eller ens en mänsklig välkomstkommitté på plats för att ta emot dessa himlens sändebud och vägleda dem eller förhindra fängelseviselsen som följde.

Också folket reste sig upp emot dem, och domarna läto slita av dem deras kläder och bjödo att man skulle piska dem med spön. Och sedan de hade låtit giva dem många slag, kastade de dem i fängelse och bjödo fängvaktaren att hålla dem i säkert förvar.

Apg. 16:22-23

"Det kan inte vara Guds vilja när vi har så många hinder..." Det är en ofta uttalad fras av många stabila och

sets dörrar öppna, drog han sitt svärd och ville döda sig själv, i tanke att fångarna hade kommit undan. Men Paulus ropade med hög röst och sade: "Gör dig intet ont; ty vi äro alla här."

Då lät han hämta ljus och sprang in och föll ned för Paulus och Silas, bävande. Därefter förde han ut dem och sade: "I herrar, vad skall jag göra för att bli frälst?" De svarade: "Tro på Herren Jesus, så bliver du med ditt hus frälst."

Apg. 16:25-31

Det kostar livet

Lärjungarna hade hört Jesu undervisning om efterföljelse och sett hur Jesus sluta-

de sitt liv på jorden — på ett kors. Men de visste också att detta inte var slutet, och kunde med frimodighet gå vidare till nya områden och länder med erbjudande om försoning och frälsning. Herren Jesus skulle själv ta hand om både sitt verk och sina lärjungar — det var de övertygade om.

Jesus Kristus hade själv lämnat sin himmel och stigit ned till människobarnen på jorden, där ett liv i torftighet och med förgänglighetens stämpel väntade gudasonen.

Han som var till i Guds skepnad, men icke räknade jämlikheten med Gud såsom ett byte, utan utblottade sig själv, i det han antog tjänare-skepnad, när han kom i människogestalt. Så befanns han i utvärtes måtto vara såsom en människa och ödmjukade sig och blev lydig intill döden, ja, intill döden på korset.

Fil. 2:6-8

Han — Gudasonen, steg ned... Varför skulle inte vi stiga ned från våra upphöjda platser för att nå människor med bud om frid och försoning — även om det innebär att ge avkall på något av vår komfort och standard, och till priset av vårt eget liv, där man istället för att leva för sig själv, lever för andra människor.

Får man vara så indiskret och fråga: Varför är du troende och säger att du vill följa Jesus? Hur långt på efterföljelsens väg kan du tänka dig att gå; och varför har du slutit dig till skaran omkring Jesus Kristus?

Frågorna måste med nödvändighet besvaras av var och en personligt, och kanske leda till självrannsakan, omprövning och omvändelse för någon.

Fortfarande finns det tillgång till samma källa av kraft som för människorna i bibeln. Ännu i dag är Jesus Kristus densamme, och han

erbjuder oss att följa honom på lydnadens stig, och tillsammans med honom uppleva trons äventyr och rika välsignelse.

— *Vem skall jag sända, och vem vill vara budbärare?* Frågan, som också nu och av dig med bävande allvar kan besvaras:

— *Här är jag; sänd mig!*

Skörden är mycken, men arbetarna är få. Bedjen fördenskull skördens Herre att han sänder ut arbetare till sin skörd.

Luk 10:2

STÖD MISSIONEN!

Pg 44 10 05-6

REFERAT FRÅN...

forts. fr. sid. 3

punkt från Bibeln. Hur ska församlingen och den enskilde kristne förhålla sig till abort, spädbarnsdråp och dödshjälp?

Mats och Liv Emanuels-son med barnen Patrik, Magnus, Tobias och Lukas, som i december kom hem från Dominikanska Republiken där de verkat som missionsärer, berättade i missionsmötena om arbetet med skolan som församlingen driver i Santo Domingo, och om behoven av mat, kläder och skolmaterial till barnen.

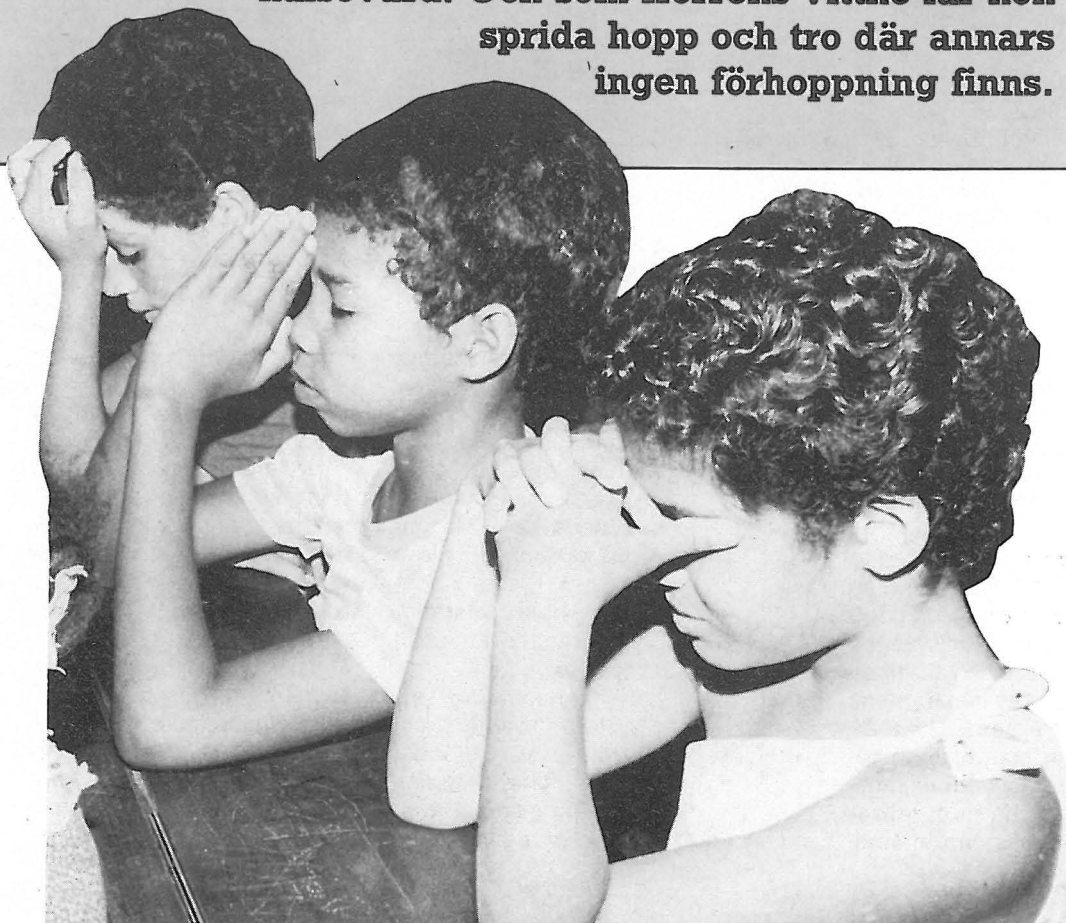
Britta Imsen, som för någon tid sedan återkom från ett besök i Tunisien, rapporterade därifrån om det tålmodiga arbete syskonen där utför för att nå muslimerna med evangelium. Hon ville särskilt betona hur viktigt det är att bli uppfylld av den Helige Ande för att över huvud taget få kraft att gå ut med evangelium, vare sig det gäller muslimer i Tunisien eller nyhedningar i Sverige.

Påskhelgens väckelsemöten var välbesökta och varje kväll hade så många sökt sig till gemenskapen för att få del av Guds Ord att det i regel inte fanns en stol ledig. Vi fick höra vittnesbörd från olika delar av landet. Några nyfrälsta vittnade om sin nyvunna tro, och hade nu fått något att leva för.

Barnen deltog livligt i mötena med sånger, böner och läsning av bibelverser. Två pojkar, elever i Pilgrimsskolan, döptes för att inför hela församlingen markera att de ville följa och tjäna Jesus. I eftermötena gick många ungdomar fram till förbön. De upplevde att de behövde mer av den Helige Andes kraft för att kunna stå emot den moderna tidens alla läror och utbud, och bli rustade för att vinna människor för Gud.

På långfredagen och påskdagen firade församlingen brödsbrytelse tillsammans; till åminnelse av Jesu Kristi död och uppståndelse.

Det är en av medarbetarna på missionsfältet i Dominikanska Republiken som här förmedlar sin vision och erfarenhet av att vara en Guds budbärare. Som utbildad barnmorska har ULLA NÄSHOLM rika tillfällen att undervisa och hjälpa kvinnor och barn i elementär hälsovård. Och som Herrens vittne får hon sprida hopp och tro där annars ingen förhoppning finns.

DEN NYA MÄNNISKAN

Människan har alltsedan de första människorna frestades av ormen i lustgården varit besatt av tanken att bli något mer än vad hon är.

Vi läser i Bibeln om hur på Noas tid jättar föddes som följd av onaturliga förbindelser. Idag skulle vi kanske kalla detta för genetiska experiment ...

De moraliska och etiska spärrarna tycks ha satts ur funktion när man följt en materialistisk världsbild och inlett mass-slakt av ofödda barn.

När nu människolivet inte längre ses som okränkbart, inställer sig frågan: Vem skall få leva?

Så skriver FRED ÖRTEGREN i denna presentation av forskningsresultat och målsättning som idag nått längre än någonsin någon science-fictionförfattare kunnat fantisera om.

"Let us make man", låt oss göra människor, är titeln på en bok av Bruce Anderson, en teologiskt skolad frilansjournalist. Boken är utgiven år 1980 av Logos International. Av rubriken på bokens framsida: "Den genetiska revolutionen är här!", och illustrationen; ett provrör innehållande en människa, framgår genast att här har vi inte att göra med ett teologiskt verk som avhandlar Guds avsikt med människan.

I "Låt oss göra människor" redogör Bruce Anderson för den moderna biologiska forskningens och teknologins landvinningar och mål att manipulera Guds skapelse via genteknologi, konstgjord befruktning, fosterdiagnostik, kloning av människor m m.

Människan har alltsedan de första människorna frestades av ormen i lustgården, varit besatt av en tanke att bli något förmer än vad hon är. Att denna idé inte har släppt greppet om människan i och med hennes fall, bär historien vittnesbörd om. I Bibeln kan vi läsa om Kains misslyckade försök.

Människorna på Noas tid försökte. Vi kan läsa om att jättarna föddes som en följd av onaturliga förbindelser. Idag skulle vi kanske kalla detta för genetiska experiment. Vi känner inte till så många detaljer om vad som hände, men vi vet genom Bibeln att förhållandena på jorden blev så fruktansvärda, att Gud beslöt att förgöra allt levande, bortsett från en utvald skara djur och människor som frälstes genom arken undan Guds vredesdom och genom vattnet från ett fördärvat släkte.

Men människans natur förändrades inte, tanken "att bli såsom Gud" fanns och finns kvar. Inspirerad av den lögnens ande som i lustgården bedrog Eva, säger idag vetenskapsmän på fullt allvar "låt oss göra männi-

skor". Det är verkliga kusliga perspektiv man ställs inför vid läsningen av Bruce Andersons bok, och det gäller inte någon avlägsen framtid. Dörrarna verkar stå vidöppna för ett samhälle i stil med vad Aldous Huxley beskrev i framtidsromanen "Du sköna nya värld", där människor produceras helt artificiellt i fabriker.

De moraliska och etiska spärrarna tycks ha satts ur funktion när man följt en materialistisk världsbild och inlett masslakt av ofödda barn. När nu människolivet inte längre ses som okränkbart inställer sig frågan: vem skall få leva?

Tekniken för att utföra "kvalitetskontroll" av ofödda, d v s fosterdiagnostik, finns redan, även om den är bristfällig.

En noggrannare kontroll kan ju utföras efter födseln. Det sker idag att man lämnar missbildade barn att dö vid sjukhus i USA. En normal människa måste reagera för detta som något ohyggligt och som mord. Samtidigt måste hon inse det konsekventa i dessa barnamördares handlingsätt. Det har inte skett någon genomgripande förändring med barnet i och med födseln. Om man accepterar abort, ett dräpande av barnet i moderlivet, så finns ingen anledning till att man inte skulle acceptera dräpandet av det födda barnet. Människor med en materialistisk syn på livet har givetvis insett detta.

Nobelpristagaren James D Watson, en utav de två forskarna som upptäckte DNA-molekylen som är bärare av våra arvsanlag, uttalade sig i maj 1973 så här i en intervju för tidskriften "Prism": *Om ett barn inte levande förklaras förrän tre dagar efter förlossningen, kunde alla föräldrar beredas tillfälle att ta ställning, medan bara ett fåtal har möjligheten under det nuvarande systemet.*

Läkaren kunde låta barnet dö om föräldrarna så ville, och därmed spara en massa elände och lidande. Jag anser, att ett sådant synsätt är det enda förnuftiga och barmhärtiga." I januari 1978 citerade man i "Pacific News Service" den andre av DNA-molekylens upptäckare, nobelpristagaren Francis Crick, som sade: "... inget nyfött barn borde förklaras vara människa innan det fått sina arvsanlag undersökta. Skulle barnet inte bestå provet, har det förverkat rätten att leva." De som kanske mest närgånget och påtagligt upplever hotet från den här människosynen och verksamheten är de handikappade, som ju enligt vetenskapsmän som Crick och Watson inte borde ha rätt att kallas människor. Blir de nästa offer?

Nazismens fasor igen?

Man behöver inte ha särskilt stor föreställningsförmåga för att inse följderna för mänskliga relationer som denna kvalitetsbedömande inställning till mänskligt liv har, och hur det ena steget leder till det andra, under det att kraven för ett godkännande höjs.

Ett i tiden närliggande historiskt exempel på hur det kan gå till, har vi i Hitlers Tyskland, där man konsekvent tillämpade sin tids vetenskapliga tänkande för att frambringa den nya människan för den nya tidsåldern. Bruce Anderson påpekar att det som tillämpades i nazi-Tyskland var detsamma som undervisades vid lärocentra världen över före 2:a världskriget. Enligt den humanistiskt-materialistiska ideologin formas människan av arv och miljö och inget annat. I och med nazi-Tysklands nederlag blev det inte opportunt att hävda arvets betydelse. Människan kom att ses som ett resultat, bestämt uteslutande av miljön. Den "nya människan" skulle inte längre frambringas genom avel, utan genom en förändring av miljön.

Idag börjar det bli allt mer uppenbart att de sociala experiment som utförts med den nya människosynen som grund, har misslyckats.

forts. sid. 23

Let us make man

Här följer ett utdrag ur boken
"Let us make man" (Låt oss göra människan)
 av **BRUCE L ANDERSON** som Fred Örtegren
 presenterade i sin artikel.

”Kommer transplanterade embryon — nedfrysta eller inte — att placeras i människor? Dr Kurt Hirschhorn från Mt. Sinais Medicinska skola säger, "det finns inget som helst tvivel i mitt sinne att allt detta kommer att hända".

Vetenskapen omkring transplantation av embryon kan verka på båda vis. Ett ofött barn kan inte bara flyttas in i ett hyrt moderliv, men ett frivilligt avstått embryo kan göras tillgängligt för ett par som är oförmögna att föda barn själva. Om både mannen och kvinnan är sterila, eller är bärare av någon ärftligt betingad sjukdom, så kunde de anställa ett omsorgsfullt utvalt donators-par av samma etniska, sociala och religiösa bakgrund vilkas embryo skulle bli inplacerat i hustrun. Hon skulle bära barnet som sitt eget, och lyckligt föda fram ett barn som ingen skulle misstänka vara "adopterat".

Ännu mer futuristiskt är tanken på ett embryonsnabbköp. Ett par i nästa århundrade kunde gå in i närmaste affär och välja ut sin avkomma från en hylla som bär på en imponerande uppsättning av nedfrysta, (eller frystorkade?) embryon i små paket. Vart och ett skulle vara omsorgsfullt utarbetat med identifikation av kön, ras, ögonfärg och förmodad IQ hos det kommande barnet. Garanterat fri från genetiska sjukdomar, kunde embryot köpas och tagas till läkaren för inplacering — om köparna har förmågan att välja från det överväldigande urvalet.

Inte längre skulle föräldrarna behöva acceptera vilket barn som helst som

kommer. Genom att ha konsumentens ultimatum, skulle de kunna välja ut kompositionen hos sina egna familjer.

En mer radikal idé är att inplacera mänskliga embryon, inte i substitut-mödrar, men i djur. Vad det gäller möjligheterna, anser embryologen Robert Francoeur att små kor är det bästa valet. Stillsamma, stillasittande med en havandeskapstid som motsvarar människans nio månader, kunde kor bära en mänsklig baby intill dess att tiden är nära, då den skulle överföras till en kuvös för de sista få veckorna innan födelsen.

"Andra lovande experiment har genomförts med djur och mänskliga embryon, men de stora olösta problemen gäller hur man ska göra sig av med koldioxid och andra kemiska gaser som byggs upp i det artificiella moderskötet som slaggprodukter.

Enligt uppgift, är ryssarna betydligt mer avancerade än sina anglo-amerikanska motsvarigheter på detta område. Ledda av den briljante biologen Dr Petr Anokhin från Institutet för Experimentell Biologi vid Akademien för Medicinska Vetenskaper, gör sovjetiska forskare anspråk på att ha hållit flera hundra mänskliga babisar levande i artificiella moderskötet upp till sex månaders tid."

"Om vi använder en genetisk moder att producera ägg, en födande moder eller en maskin att bära på barnet, och eventuellt en social moder att uppföstra det, sliter vi inte då sönder en av Gud skapad enhet och berövar barnet ett andligt förhållande som det har desperat

behov av? Vår ekonomi kanske kan stå för denna nya service, men det är tvivelaktigt om samhället, äktenskapet hos det inblandade paret, eller den psykologiska och andliga balansen hos barnet förbättras."

"En kvinna från Atlanta besökte nyligen Dr Desider Roth's mottagning vid New Yorks Cornell's Medicinska Center med en bisarr begäran. 'Jag är gravid', deklarerade hon, 'och om du inte kan bevisa för mig att babyn blir en pojke, så kommer jag att göra abort'.

När han nu ville rädda barnet, tog doktorn ett prov från vattnet som omger barnet för att analysera cellerna i det. Denna procedur avslöjar barnets kön såväl som om det har någon defekt. Till Dr Roth's sorg, var det ofödda barnet en flicka, och kvinnan aborterade det.

Flera månader senare, dök hon upp igen på hans mottagning, och den motbjudanden scenen upprepades, upptäckten av en till flicka ledde till en andra abort.

Vid hennes nästa besök, fick kvinnan veta att detta tredje barn var en pojke, och hon lät honom leva. För henne hade det varit värt priset av två aborter och priset för tur-och-retur biljetter med flygplan från Atlanta till New York bara för att garantera en manlig avkomma.

Den brutala förödelser av babisar med fel kön — sen länge en del av mänsklighetens historia — kommer snart att bereda väg för uppeendeväckande nya krafter vad det gäller att utvalja kön innan barnet fötts fram.

”

Den norska studenttidningen Credo publicerade i nr 18/84 en kuslig rapport som även MR:s läsare bör få ta del av. Det gäller för oss att ha kunskap om den tid vi lever i. Här följer artikeln:

Abort är storindustri i USA. Privata abortkliniker tjänar miljonsummor och bedriver ihärdigt slagsmål om kunderna. Erkända marknadsföringstidskrifter dryftar seriöst hur omsättningen kan ökas. Nedkämpning av abortmotståndarna är en av strategierna. Aborterade foster blir sålda till uppköpare som bedriver laboratorieexperiment i stor skala.

ETT INKOMST- BRINGANDE FÖRETAG

Högsta domstolens acceptering av fri abort har medfört en enorm uppblomstring av privata abortkliniker som friskt demonstrerar att abort är en stor business. I USA är hälsovården överlämnad åt det privata initiativet, och abort är ett inkomstbringande företag som har fått många kliniker till att specialisera sig på snabb och effektiv service.

En undersökning av telefonkatalogen i en stad som Detroit visar oss att här är det avancerad marknadsföring på gång. Allt från helsidesannonser till korta notiser inbjuder kvinnorna till klinikerna.

East Gyn Center gör reklam om aborter upp till 24:e veckan, omedelbara överenskommelser och varm och sympatisk personal. Detroit AB Center har också 24-veckorserbjudanden, och inga åldersgränser.

Teckningar av vackra flickor med långt, ljust hår och blommor i händerna illustrerar abortannonserna. Familjeplanering är välbekant uttryck.

"Kvinnors hälsoservice. En icke profiterande klinik,

med kvinnlig personal som har medkänsla. Abort upp till 22 veckor", lyser det mot oss med feta typer i en helsidesannons. Kvinnorna kan också få gratis graviditetstest, och det går ringa dygnet runt. Denna klinik använder omkring 40.000 dollar per år till annonser i telefonkatalogen, två helsidor varje månad.

Det finns också annonser som gör reklam med att man kan betala med VISA-kort.

Aktiv marknadsföring

Abortmarknaden blir seriöst analyserad i auktoriserade marknadsföringstidskrifter. Vi tittar i en utgåva av *Journal of Marketing*, april 1978 — en kvartalspublikation från The American Marketing Association. Bakom tidskriften står en redaktionskommitté med en massa professorer i ekonomi och marknadsföring.

Signaturen för Howard S Gitlow har använt 12 sidor till en artikel med följande titel: "Aborterbjudande: Tid för diskussion om marknadspolicy. Förslag till erbjudande-, produktions-

och konsumtionsgruppen". Och detta är intressant läsning om hur en känd marknadsföringsprofessor studerar hur man ska få ökning av aborter.

I känd stil beskrivs huvudproblemen så här:

— Instabila och ofta ovänliga omgivningar.

— Brist på marknadsföring som kan forma marknadsföringsstrategin till klinikerna.

— Brist på kunskap om omgivningen.

Han klagar över de svårigheter klinikerna har med att utforma marknadsstrategi — den blir nämligen omedelbart kritiserad av abortmotståndarna! Det är klart att nya abortkliniker inte öppnas i tillräckligt snabb takt för att täcka efterfrågan.

Det konstateras också att på grund av medicinsk teknologi, är abort relativt sett tryggare för kvinnan än att föda barn...

Alla problem antecknas för en grundlig undersökning: Säsongsvariationer och elasticitet i tillgång och efterfrågan: Prispolitik. Och det presenteras en modell

för att förstå ekonomiska sammanhang.

Några av framställningarna om en marknadsföringsstrategi lyder så här:

— Stöd pro-abortgrupperna så att de mera effektivt kan kämpa mot anti-abortkoalitionen. Detta kan ske genom program som inriktar sig på utbildning av både opinionen och anti-abortgrupperna.

— Det bör forskas omkring fenomenet att folk kommer igen till samma klinik efter en abort, och varför andra inte kommer igen. Psykologiska förklaringar bör undersökas, och vilka följer det har för lojaliteten gentemot abortklinikerna.

Forskning behövs också för att komma på varför enskilda kvinnor inte återkommer efter den första aborten.

Abort heter i marknadsföring: Att ta bort en graviditet — naturligtvis!

Miljonförtjänster i abortkliniker

Tolv miljoner dollar. Det är det årliga utbytet för läkaren Edward Campbell Allred.

Han äger 12—13 abortkliniker i Californien, med hjärtnipande namn som *Institut för födelsekontroll* och *Californiens lösning för graviditet*.

Han använder 10.000 dollar årligen till annonser i den gula delen av telefonkatalogerna, och är huvudannonser på en radiostation som spelar rock för tonåringar.

50-60.000 ofödda barn kommer till hans kliniker under ett normalt år. För tre år sedan berättade han i en tidning i San Diego att han personligen hade avbrutit 250.000 havandeskap — upp till 100 om dagen. Havandeskapen som inte är långt gångna går undan på två minuter.

"Kvinnorna klagar och säger att de känner sig som på löpande band i min klinik. Jag svarar att det är helt riktigt. Löpande band är melodin, det är effektiv medicin", uttalade han i en tidningsintervju.

Klinikerna är organiserade så att kvinnorna passerar från ett väntrum, till kontoret för utsugningen och ut på andra sidan av kliniken.

Allreds assistent Kennet Wright var med på en konferens våren 1981 för att hindra ett förslag om nedskärning av subventioner till abort. Allred hade tagit emot 800.000 dollar det året.

— Att utföra abort är så svårt och farligt, att bara fackfolk kan göra det. Vi måste få ut de "hårda delarna" på ett tryggt sätt, sa Wright. Krav för att få subventioner är att de som utför aborterna är läkare.

Denna historia har Credo fått från läkaren Albin Rhomberg som representerar 100 läkare i *California Pro Life Medical Association* som arbetar aktivt mot abortpraxis och fri abortlagstiftning. Han lade fram för oss kilovis med dokumentation från den amerikanska abortmarknaden. Han var närvarande vid den aktuella konferensen.

För Allred är hanteringen också rasism. Till San Diego Union uttalade han den 12 oktober 1982 att han ville bygga abortkliniker för att få bukt med födslar av spansks-

talande och negrer. "Deras brist på respekt för demokrati och social ordning är skrämmande. Jag hoppas jag kan vara med och stoppa hotet i tid", fastslog han.

17.000 foster i en container

Albin Rhomberg var också vittne till en fruktansvärd händelse i Los Angeles. Malvin Roy Weisberg, som leder *Medical Analytical Laboratory* hade avtal med en rad abortkliniker om att köpa upp aborterade foster, s k POCar (POC betyder Product of Conception; produkt av graviditet).

Han hyrde en container, åtta fot bred, åtta fot djup och 20 fot lång. Våren 1982 gick han i konkurs. Firman som hade hyrt ut containern krävde betalning på sin faktura. De anade inte vad inne-

hållet i containern var, och begärde det som garanti. Till slut hämtade firman den blytunga, fullastade containern. Då den öppnades, ryggade chockerade arbetare mållösa tillbaka: Tusentals ruttnade foster.

Det uppstod naturligtvis åtskilliga tvister: Vem ägde fostren? Skulle de brännas eller gravsättas?

En offentlig rapport, utarbetad av generalinspektör Richard P Kusserow i det federala hälsodepartementet, gjorde framställning om att det skulle riktas miljonkrav mot staten Californien: Californien ger nämligen, i motsats till den federala regeringen, statligt stöd för abort; pengar som alltså hamnar i händerna på laboratorieägare som bedriver experiment med foster.

Fostren går från abortkli-

nikerna till laboratorier — för medicinska experiment. Ett av experimenten som utfördes och som Rhomberg har dokumenterat, är att fosterhjärtat togs ut och lades i en lösning för att undersöka hur länge det slog... Slutsatsen är denna: Ge de otursamma chansen att göra de tursamma en tjänst...

Språket gör det hela ofarligt

Språket är ett effektivt medel för att göra den dystra verkligheten ofarlig. Ingen talar om att ett foster är ett liv. "Produkt av befruktningen", är namnet på det ofödda barnet. Abort blir många gånger omtalad som "Terapeutisk abort" (TAB), och enligt vår kontakt Alvin Rhomberg blir medicine studerande uppdelade i två grupper: "TABs" och "non-TABs".

Ett ofött barns dagbok

5 oktober: I dag började mitt liv. Mina föräldrar vet ännu inte om det men jag finns redan till, och jag kommer att bli en flicka. Jag skall ha ljus hår och blåa ögon. Nästan allting är bestämt i alla fall, till och med att jag skall tycka om blommor.

19 oktober: En del säger att jag ännu inte är någon verklig person, att det är bara min mor som finns till. Men jag är en verklig person, precis som även en liten bröds mula med rätta är bröd. Min mor finns till. Också jag finns till.

23 oktober: Min mun har just börjat öppnas. Tänk bara, om ett år eller så kommer jag att kunna skratta och senare tala. Jag vet vad mitt första ord kommer att vara: Mamma.

25 oktober: I dag började mitt hjärta slå av sig självt. Från och med nu kommer det att slå resten av mitt liv utan att stanna för att vila!

Efter många år kommer det att vara uttröttat. Det kommer att stanna, och sedan kommer jag att dö.

2 november: Jag växer en bit varje dag. Mina armar och ben börjar ta form. Men jag måste ännu vänta länge innan dessa små ben kommer att bära mig till min mors armar och innan dessa små armar kommer att plocka blommor och omfamna min far.

12 november: Små fingrar börjar bildas på mina händer. Konstigt att de är så små! Med dem kommer jag att kunna smeka min mors hår.

20 november: Det var inte förrän i dag som mamma fick reda på av läkaren att jag lever här under hennes hjärta. O, hur lycklig hon måste vara! Är du lycklig, mamma?

25 november: Mamma och pappa funderar på vad jag skall heta, men de vet inte

ens att jag är en flicka. Jag håller redan på att bli stor.

10 december: Mitt hår växer ut. Det är mjukt, ljust och glänsande. Jag undrar hurudant hår mamma har?

13 december: Jag har just fått min synförmåga. Det är mörkt omkring mig. När mamma för mig ut i världen, kommer den att vara full av solsken och blommor. Men vad jag önskar mer än någonting annat är att få se min mamma. Hur ser du ut, mamma?

24 december: Jag undrar om mamma hör det svaga ljudet från mitt hjärta? En del barn är litet sjuka när de föds, men mitt hjärta är starkt och friskt. Det slår så jämt: dunk-dunk, dunk-dunk. Du kommer att få en frisk liten dotter, mamma!

28 december: I dag tog mitt liv slut.

H L

forts. fr. sid. 9
ter som man aldrig hade räknat med bryter in i livet.

I Lukas 15 beskriver Jesus en människas väg på ett så detaljrikt och realistiskt sätt att man häpnar. Bibeln är ju det av Gud inspirerade ordet, och det beskriver inte bara ett historiskt skeende, utan blottar också för oss de krafter och makter som ligger bakom och styr; de som människan aldrig tar med i beräkningen när hon planerar sin framtid.

Det är ju så med människan att hon i planeringen bara räknar med sin egen kapacitet. Hon ser det positiva och goda, och tänker aldrig på att i tiden härskar dödens och sjukdomens krafter, vilka hon aldrig tänker sig skall bryta in i just hennes liv och drabba hennes privata lustgård.

Men de ligger där på lur, och rätt vad det är, när hon som bäst håller på att bygga upp ett privat paradys, då tränger de här makterna in i hennes Eden, och hon står där försvarslös och hjälplös.

Alla makter som människan inte vill ta med i beräkningen finns där och härskar i världen. Människan kan inte kontrollera dem, och här begår hon sin ödesdigra felkalkylering. De finns där, vare sig hon accepterar dem eller inte.

Vägen till besinning

I Lukas 15 säger Jesus: *En man hade två söner. Och den yngre av dem sade till fadern: "Fader, giv mig den del av förmögenheten, som faller på min lott." Då skiftade han sina ägodelar mellan dem.*

Så fick sonen en god start. Det fadern hade samlat ihop, lidit och arbetat fram, det fick sonen. Han hade mycket gratis med sig när han började. *Ikke lång tid därefter lade den yngre sonen allt sitt tillhopp och for långt bort till ett främmande land. Där levde han i utsvävningar och förfor så sin förmögenhet.*

Det är väl så att det vi får med oss alldeles gratis hemifrån, det räcker inte så

långt. En dag tar det slut.

Men sedan han hade slösat bort allt, kom en svår hungersnöd över det landet, och han begynte lida nöd. Det kommer tider då andra krafter bryter in i tillvaron. Man tänker aldrig på att de skall komma, men de finns där, och kommer så småningom.

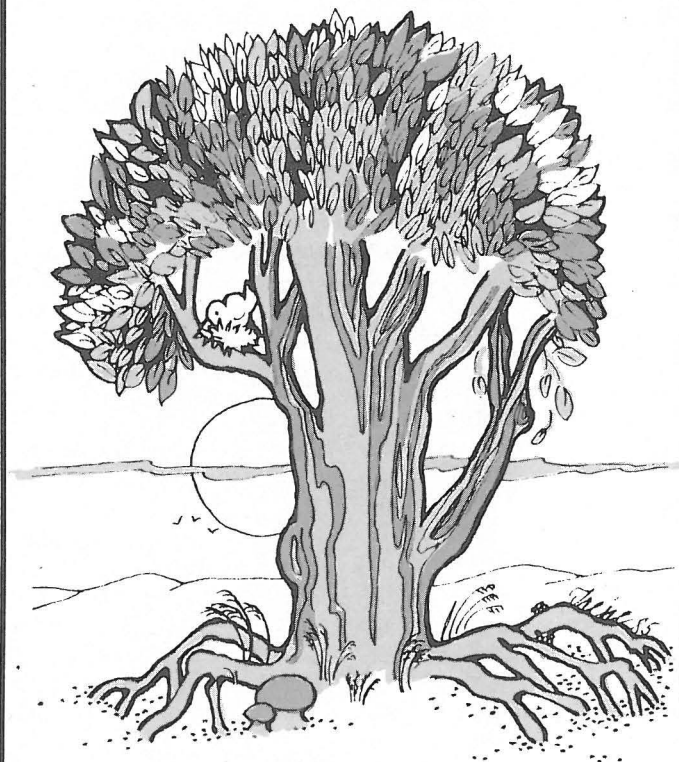
Då gick han bort och gav sig under en man där i landet, och denne sände honom ut på sina marker för att vakta svin. Så kom förnedringen. Distansen till fadershuset. Det han haft med sig smälte bort utan att förnyas. Så bröt andra krafter in i den här unge mannens liv, och han tog nästa steg. Han gav sig under en man där i landet som sände honom ut på sina marker för att vakta svin. Och där satt han i en situation som han aldrig tänkt sig var möjlig hamna i. Vaktande svin under en man i ett främmande land, utblottad på förmögenheten.

Det var inte hans framtidsvision när han drog hemifrån. Men det blev hans framtid. *Och han åstundade att få fylla sin buk med de fröskidor som svinen åt; men ingen gav honom något.* Då var han inte så visionär längre, då handlade det bara om att få fylla tomrummet med något; vad som helst.

Men så heter det: *Då kom han till besinning...* Något skedde med honom, han kom till besinning och vaknade upp. Ett ljus och en ny insikt bröt in i hans liv; kanske en ton ifrån fadershuset, så att han upptäckte sin situation som den var.

Just denna punkt i utvecklingen är själva omvändelsen. Det hjälper inte med förmaningar, vägledande visdom eller stryk. Det som måste till är att ögat öppnas, så att man får syn på någonting annat. Hör en ton ifrån en annan värld. Eller, som Paulus uttrycker det: *...en uppenbarelse från Kristus Jesus.*

Denna uppenbarelse från Kristus Jesus — det här ljuset som bryter in är så fenomenalt, därför att det uppen-

Förbliven i Jesus!

GERTRUD KARLSSON

Vi vet att ett trädets rotsystem är oerhört betydelsefullt när det utsätts för naturens påfrestningar. Rötterna är ju den delen av trädet som man inte kan se med ögat. De ligger dolda under marken. Men de är hemligheten till att trädet har liv.

Vi kan vara säkra på att också vi utsätts för påfrestningar genom livet, i storm och vindar. Då gäller det att vi är rotade i Jesus.

*Här växlar det av dagar år
av vinter sommar, höst och vår
och knappt är livets middagstid
förr'n aftonen tar vid.
Men Jesus är densamme än
förblir och är min bästa vän
Hans nåd av ingen växling vet
den är av evighet.*

barar tingen som de verkliga är. Och det uppenbarar Jesus som han är!

När Gud kallar och omvändelsen är ett faktum, då ljuset ifrån den eviga världen bryter in i ens liv, så blottar det situationen exakt som den är. Ty världen är ett bedrägeri, men där finns ett skimmer; en glans som lockar trots att den är så fruktansvärt falsk. Bibeln säger: *Vakna upp du som sover, och stå upp ifrån de döda, så skall Kristus lysa fram för dig.*

Detta är en beskrivning av samma sak. Och den här uppenbarelsen av Kristus, detta ljus, avslöjar tingen som de är. Och de avslöjar också vem Jesus är. Denna erfarenhet måste människan göra. Hon måste få ett vidrörande av Jesus Kristus. Det himmelska ljuset måste tränga ner i hennes hjärta för att hon skall se och förstå sin egen situation. Vem hon är och vem Jesus är. Här hjälper ingenting annat än ljus och ett personligt vidrörande av Jesus Kristus.

Här börjar det nya livet och vandringen tillsammans med Jesus. Det börjar inte med övertalande visdomsord eller kunskap, utan däri- genom att *Han* uppenbarar sig för oss. Den kunskapen vi då får är inte något som klistras på utsidan, utan den tränger djupt ner och bryter sönder något av det gamla, och fyller det tomrum som finns där nere. Och det är en kunskap som bär.

Har du sett en stågubbe, en liten docka som är fastgjuten på en blyklump? Om man lägger den ner, gungar den alltid upp. Blyklumpen gör att den alltid återvänder till utgångsläget. Det finns en grund som är lagt, och som ingen kan ta ifrån oss. Oavsett vad vi möter, återvänder vi alltid till ursprunget, Jesus Kristus.

Det livsavgörande mötet

I Apostlagärningarna ser vi detta sammanhang komprimerat i Paulus liv. Nionde kapitlet innehåller en underbar beskrivning av en människas omvändelse. Och vi ser steg för steg hur Gud leder människan fram till en meningsfull tjänst i hans rike.

Kapitlet börjar med hur

Paulus på Damaskusvägen möter ljuset. Hur han hör rösten som talar till honom. Han frågar: Vem är du? Och får till svar: Jag är Jesus. Det var den kunskap han behövde i det läget. Så fick han besked: *Stå upp och gå in i staden, så skall där bli vad du sagt vad du har att göra.*

Efter den första erfarenheten var det inte fråga om att kasta sig in i olika uppgifter, utan förbida kraft, vägledning och uppenbarelse. *Gå in i staden.* Jag vet att du inte orkar gå ända till Jerusalem, men gå in i staden, Paulus. Den ligger alldeles här intill. Dit klarar du dig, trots din omtumlande upplevelse. Gå in till staden, dit kan du få hjälp att gå. Här finns andra som kan stötta dig. Och när du har tagit dig dit, så kan du ta det lugnt. Förbida där, så skall där bli dig sagt vad du har att göra.

I Damaskus fick han förbida vidare direktiv. Där fördes han samman med lärjungen Ananias. Det var inte längre en ängel som talade till honom. Inget ljussken som kringstrålade honom och mystiska röster som talade, utan det kom en broder som Gud också hade talat till. Han fick lägga händerna på Paulus' och vägleda honom.

Paulus fick inte hela sitt liv igenom höra röster och vägledas av ljussken. Utan efter den här dramatiska upplevelsen som skapar ett helt nytt liv i honom och gör honom blind för allt utom ljuset ifrån himmelen och rösten som talar, tar människor vid.

Behov av gemenskap

Paulus fördes ner på en annan nivå och lärde sig hemligheten med gemenskap och med att bli beroende av andra människor som Gud också talar till. Och så började han bedja på ett nytt sätt. Det var inte böner fram- sprungna ur fruktan eller ritual och traditioner; som rop ut i tomma intet. Paulus förstod att Jesus Kristus som kallat honom levde, och att han hörde hans böner.

Jag har en känsla av att Paulus för första gången i sitt liv upplevde att himmelen stod öppen, och att bö- nerna trängde igenom alla

barriärer och nådde ända fram till tronen.

Brodern som kom till honom fick tala om för honom Guds vilja med hans liv. Han förmedlade till honom Guds kraft på ett så mäktigt sätt att Paulus kunde se igen, inte bara det himmelska ljusskenet. Fjäll föll från hans ögon, och han kunde åter se sin omgivning. Ananias, huset där han bodde, sängen och vattnet.

Han lät sig döpas till Kristus Jesus; en lydnadshandling utifrån det han varit med om. Det var inte Gud som i en direkt uppenbarelse befallde honom, utan den här brodern sade åt honom att han skulle låta sig döpas.

Sedan tog han sig mat och blev därav stärkt. Paulus hade fortfarande en kropp, tillvaron var inte bara ljussken och röster. Han måste fortfarande gå på sina ben, han måste fortfarande äta. *Därefter var han någon tid tillsammans med lärjungarna i Damaskus.* Där lärde han sig hemligheten med brödragemenskapen, innan han drog ut att predika. Behovet att vara tillsammans med andra Guds barn var väckt hos honom.

Det som står i bibeln står ju inte där av en tillfällighet, utan den Helige Ande komprimerar ihop det som är nödvändigt för oss att veta. Och både ljusskenet och Ananias finns med. Dopet, maten och gemenskapen finns med i en underbar enhet.

Just kapitel nio i Apostlagärningarna är något av en prototyp för var och en som kommer till tro på Jesus Kristus. Vi får veta det som är nödvändigt att veta. Gud vill leda oss steg för steg in i en meningsfull gudomlig tjänst, där alla de här ingredienserna med nödvändighet måste vara med.

När Paulus varit tillsammans med lärjungarna, läser vi sedan: *Och strax begynte han i synagogorna predika om Jesus, att han var Guds Son.* Paulus' kunskap växte. Så började något nytt. Han förkovrade sig tillsammans med lärjungarna, och började predika om Jesus som Guds son och Messias. *Men Saulus uppträdde med allt större kraft och gjorde de judar som bodde i Damaskus svarslösa, i det han bevisade att Jesus var Messias.* Han intog område efter område.

I Ordspråksboken talas om att *den rättfärdiges stig är lik gryningens ljus som växer i klarhet till dess att dagen når sin höjd.*

När solen står rakt upp försvinner skuggorna, och allt blir ljust. Gud kallar och vi måste svara ja på kallelsen. Vi måste uppleva att han pekar ut oss och säger:

Följ mig, så skall jag göra dig till människofiskare!

Gud drar oss till sig och uppenbarar sig för oss. Gud gör någonting i oss. Vi får syn på Guds rike genom förkunnelse och kommer in i Guds rike genom en personlig överlåtelse. Så växer kunskapen och visdomen, och vi intar bit för bit av löfteslandet.

Gud vill att grunden skall vara rätt. Vi ska inte bygga på mänsklig visdom, utan på Guds kraft, Guds nåd, och Guds ljus. Så kan vi växa upp till manlig mognad. Det kristna livet lever och utvecklas hela tiden. Först när döden inträder för- tvinar det. Gud vill att vi skall växa till i kunskap, i nåd, i frid, i kraft och visdom. Och alla förutsättningar finns nedlagda i själva livet. Vad som är viktigt är att vi ger detta liv näring. AMEN!

RADIO MARANATA
— väckelsekanalen i etern —

Pg 49 14 21-4

Åter en KONFERENSSOMMAR...

i ÖREBRO: PINGSTKONFERENS och TÄLTMÖTEN 25 maj – 2 juni

Vardagar 19.30
Helgdagar 11, 15 och 19

ARNE IMSEN, JAN-EGIL HAFSAHL, GUNNO ANDERSSON,
RUNO och MÄRTA STRÖMMARE, samt många andra talare och vittnen
tillsammans med Maranataförsamlingen i Örebro

Adress: Drottningparken; hörnet Fabriksgatan/Södra Allén

För information, ring 019/964 72 eller 019/964 71

i LJUNGSBRO: SKOLUNGDOMSVECKA 15 – 20 juni Bibelstudium • Evangelisation • Väckelsemöten

ALLA UNGDOMAR I ALLA ÅLDRAR VÄLKOMNA!

Medverkande: Jan-Egil Hafsahl, Kjell Hägerman,
Stina Fridolfsson, Robin Widén, Bengt och Elisabeth Lindroos,
tillsammans med många andra lärare och elever i Pilgrimsskolan!

HELA MARANATAFOLKETS MIDSOMMARFEST 21 – 23 juni

ARNE IMSEN, HANS BRYNTE, PER-ARNE IMSEN, TAGE JOHANSSON
och många andra som vittnar, sjunger, spelar och jublar över Guds nåd emot oss!

Adress: 15 km norr om Linköping, Jakobslund. Lokal: Östgöta Auktionshall.

För information och logi, ring 013/681 61

BJÖRKSÄTRASKOLAN – en ny möjlighet till församlingsliv och evangelisation!

13 – 21 juli

Björksätraskolan är en av många skolor som denna vår läggs ned på grund av för få elever. Där har 700 låg- och mellanstadie-elever undervisats i 20 år. Den ligger i Bredäng, strax söder om Stockholm, och omges av talldungar och mjuka, gräsbevuxna kullar. I närheten finns Stockholms största bad- och campingplats, med allt vad det innebär av turistström från hela världen.

Skolan är utrustad med lärosalar, slöjd-, hobby- och idrottsanläggning, storkök, daghem, matsal, läkarmottagning, kontor, vaktmästarbostad och diverse andra lokaler.

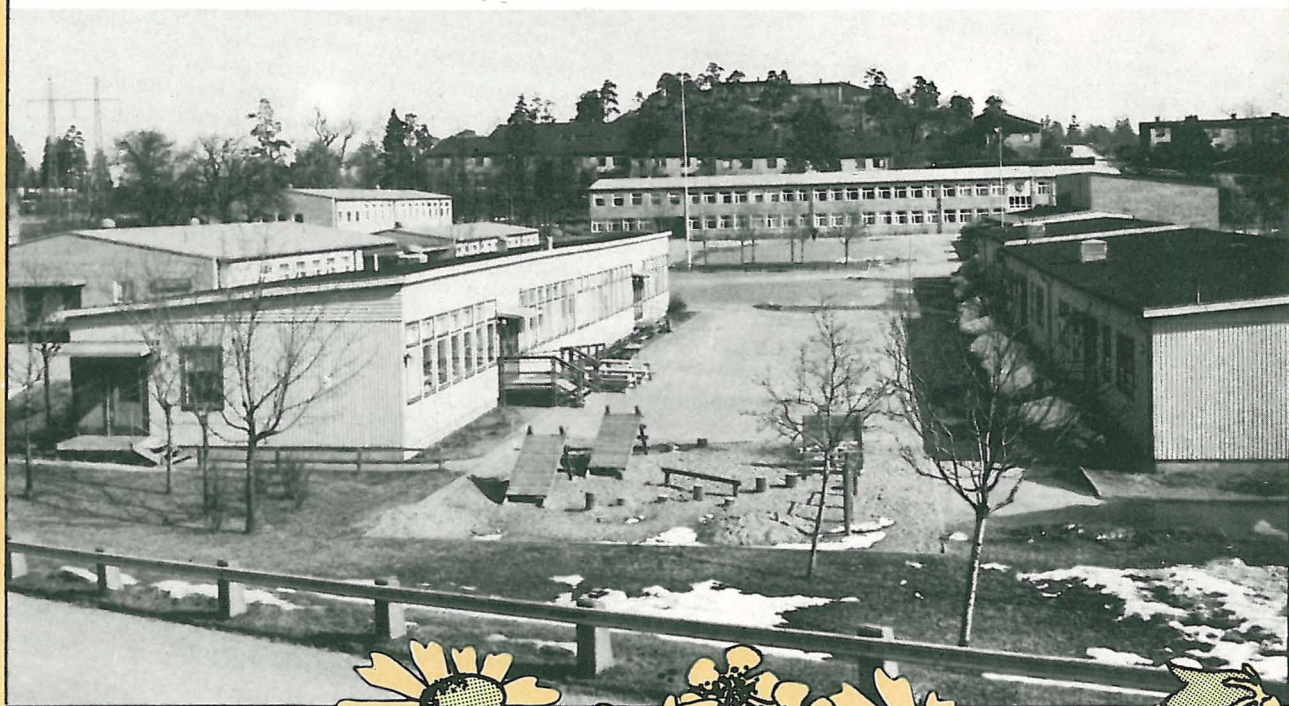
Just nu förhandlar Maranataförsamlingen i Stockholm om förvärv av hela anläggningen.

Ett stort böne- och tacksägelseämne!

Detta år kommer Maranatafolkets stora sommarkonferens för första gången att förläggas i Stockholm. Förutom möjlighet till samling, uppbyggelse och förnyelse av visionen och målsättningen, kan vi nå den växande turistströmmen från hela världen med frälsningens budskap till den yttersta tidens människor.

Sommarkonferensen blir 13 – 21 juli, och kommer att förlängas i en intensiv evangelisationskampanj med dagliga torgmöten och sammankomster i stora och små väckelsemöten med utgångspunkt från Björksätraskolan under hela augusti månad.

För information ring 08/23 52 30

RAMASKRI I TIDEN

forts. fr. sid. 5

är inte myter, rysare eller skräckskildring. Det är fastmer en beskrivning av de fakta, som hjälper oss att ge sann konkretion av abortdefinitionen "avgång av icke livsdugligt foster". Feministerna hävdar nämligen att hotet från en värld utanför moderlivet är överdrivet och projicerar andras känslighet mer än fostrets verkliga upplevelser. Aggressionerna utifrån möts med helt smärtfria reflexer, replikerar de och andra invigda med troskyldig uppsyn.

Det oskyldiga offret, det drabbade barnet, ropar ur omätbara djup sin ångest och skräck för det livsförakt som med teknisk finess rutinerat och utan förbarmande trycker specialkonstruerade instrument in i dess försvarslösa kropp i avsikt att stycka den oskyddade varelse till uttagbara bitar av köttrester. Lagstiftningen må från tid till annan tillåta eller förbjuda allt efter som den allmänna opinionen liberaliseras eller radikaliserar. Människovärdet borde dock vara okränkbart och stå över sådana temporära fluktuationer. Opportunismen har funnit sin nisch för sin förmenta frihet. Det låter onekligen imponerande medmänskligt med sympatiska utfästelser om att inget barn skall vara önskat eller ovälkommet, och detta skall vetenskapligt fixas med koksalt, sugmaskin, skalpeller och andra operationsinstrument med läkarkåren som tillförlitlig garant.

Nu talar emellertid sannolikheten för att det oplanerade, önskade och ovälkomna barnet inte upphör att oro efter det att det har fått sin plats bland andra dödsdömda i rondskålar, hinkar, säckar och containers för diskret vidaretransport till andra lokaler och verksamheter. Då är det givetvis väl att det finns terapi och kemikalier med ångestdämpande och smärtstillande nedsövnings- eller bedövningseffekter. Modersinstinkten gör nämligen vanligtvis inte sorti med det avlivade fostret, varför allt talar för att den löftesomspunna aborten i verkligheten medför en retureffekt, en oförutsedd börda i groteska former, som patienten, modern, oförberett får i utbyte. Förlusten är nog, trots alla försäkringar om motsatsen, avsevärt större än vinsten.

Dessa skaror av förlorande mödrar formar ett ramaskri i tiden, vars rop förstärks till dånande anklagelser mot alla de synliga och osynliga krafter, som förförde och vilseledde dem att legalisera det Gud har brännmärkt såsom synd och därför förbjudit. Dessa mångmultiplicerade rösters skärande rop borde få mänskligheten att bäva. Men ett avtrubbade släkte, som offrar sina egna barn på sina gudars altaren för sin materiella välfärd och personliga livslycka, kan inte inse eller förstå att dessa oartikulerade ångestrop finns uppsamlade i annat än rondskålar — böneskålar — mycket högre upp, och vars innehåll kommer att återvända mångmultiplicerat med apokalyptiska vredesdomar, vars inferno knappast någon dödlig förmår ana. Därför: *Land, land, land — hör Herrens Ord!*

Socialstyrelsen, tidens mäktiga monument över en avhumaniserad civilisation med statliga ambitioner att agera gud fader, allvetande och allsmäktig, skapare av mångtaliga sekulariserade livssurrogat, borgar för objektiviteten i alla vetenskapliga referenser som profanhumanisterna idisslar.

Ur minnet flyter fram en analogi som åter och åter konfirmeras genom nya framsteg på medicinens område. Den vise mannens funderingar kan verkligen appliceras på dagsläget. Vår sagesman framhöll att det tredje rikets *rasbiologi*, Sovjetunionens *psykiatri* och västerlandets *gynekologi* har i mycket stor utsträckning tilldelats politiska funktioner för social, ras- och åsiktspolitisksanering. Åter är det den

mångprisdade läkarvetenskapen, som skall göra det ingen annan maktfaktor lyckats åstadkomma. Detta har blivit något av en fiktion, allmänt vedertagen såsom befriande sanning och blir på så sätt substitut för religiösa doktriner i denna nyhedendoms stympade människosyn, där immant inständighet och mörker skapar sina egna vidskepelser och bygger sina egna avgudatempel med byråkratin som garant för det totalitära systemets stabilitet. Det är nyhedendomens materialistiska människosyn, som har banat vägen för de altaren där barnen offras för föräldrarnas persversa frihets- och lyckoideal.

Att det är kvinnan själv som "i sista hand skall bestämma om hon skall föda ett barn eller inte", låter onekligen bestickande, och är en mycket modern slogan för likriktade statsstyrda skaror utan förmåga att analysera och definiera den orimliga vanföreställningen den bärs upp utav. Det bör ytterligare poängteras att kvinnan inte kan ha någon ensamrätt, då det gäller avgöranden av denna karaktär, och det trots att problemkomplexet i sig också inkluderar den kropp som hon egentligen givit åt en annan i ett ömsesidigt förbund, sammanfogat av Gud.

Fadersrollen kan inte upplösas med luddiga avmaskulinerade förebilder typiserade för huvudlös demokratisk samlevnad. Det handlar nämligen inte om obetydliga medicinska ingrepp för att eliminera små fysiska defekter å la vårtor eller inflammerad blindtarm. Här gäller ingenting mindre än att ta ställning till om en ofödd, men fullt naturlig människovarelse i ett utvecklingsstadium, skall få utvecklas vidare, eller aktivt deformeras genom omänskliga dödsgrepp i det sköte som initierade livsprocessen utan reservationer.

Fostret är ju en förening av två könsbestämda individers arvsanlag. Det finns sålunda en andra hälft med som part i detta drama då spermien 23 kromosomer når fram till och förenar sig med äggets för implantation i livmodern. Fostret utgör sålunda från konceptionsögonblicket en varelse med anlag och förutsättningar fortplantade från två individer. Under livsprocessen växer det sedan fram till en förlöst och så småningom mogen man eller kvinna med näringen som enda nytillskott. Att mannen därför har tilldelats ett praktiskt, moraliskt och solidariskt ansvar av Skaparen för det ofödda barnets väl, är truismen för ständig repetition. Förvisso behöver också det ofödda barnet sina biologiska föräldrars omsorg och beskydd. De två delar gemensamt resurser den lilla självständiga varelsen i moderns kropp så innerligt väl behöver ända ifrån avelsen. Dessutom är det ju så att de tre tillsammans är helt beroende av och hänvisade till den patientvård samhällets medicinska institutioner kan erbjuda. Det ofödda fostret är också en patient, med rätt till livsbefrämjande insatser från vårdapparaten.

Om nu denna hjälp i något fall slår över i sin motsats och blir ett dödshot för far, mor eller barn under något stadium i livsprocessen, handlar det om utrotning långt bortom de gränser Skaparen själv satt upp för alla mänskliga mandat. Det är dråp, där angränsande fenomen på lägre plan helt korrekt betraktas såsom slakt. Men vem i denna arma värld med alla snillrika framåtsträvare hade kunnat förutse att spillrorna av krossade små människovarelser av snikna kommersiella intressen skulle smusslas bort och exploateras såsom råmaterial eller preparat för lönsam produktion av exempelvis uppreklamerade hudkrämer med levande celler och placentakvalitet? Det har känts stötande nog att de tvångsförlösta fostren, levande eller döda, blir försöksdjur på olika forskningslaboratorier. Nämnvärt exempel: — *Sedan skars deras huvuden av och sattes fast vid en maskin som pumpade olika kemikalier genom hjärnsystemet i deras avhuggna huvuden.*

Stegen är inte så särskilt många mellan urvalsperioderna. Teknologins explosionsartade framsteg är flertydig och kastar sina mörka skuggor över tänkbara kategorier som åter och åter i teoretiska resonemang och frågeställningar intuitivt zoomas in för demoniska experiment och prognoser. Fosterdiagnostik, genetik, provrörsbarn och förhyrda moderssköten av djur eller människor väntar väl på att få lämna forskningsstadiet och lanseras för pionjärsatser till mänsklighetens framgång och förädling. Hur denna perfektionism skall uppnås i en värld där laglösheten förökas och kärleken hos de flesta kallnar, vågar man inte tänka på. Då det kitt som håller ihop människorna i naturliga samlevnadsformer upplöses och kärleken mellan äkta makar, föräldrar och barn, syskon, grannar, arbetsgivare och arbetstagare, överhet och medborgare, lärare och elever, etc, etc fryses ner, finns det inget lagverk eller några etiska regler som kan dämna upp förödelserna. Vi gör klokt i att lyssna till människokännaren från Nasaret.

Det är svårt, men definitivt inte omöjligt, att idag peka ut olönsamma kategorier som imorgon kan få sin dödsdom i ett samhälle med upptrappade våldstendenser och en läskår, som redan hunnit forcera läkaretikens spärrar på fundamentala punkter. Man bör aldrig glömma att också befullmäktigade tjänstemän, trots kompetens och behörighet, aldrig blir något annat än bristfälliga och lättleda människor med stora risker för yrkesdeformering och miljöförgiftning.

De flertusenåriga läkaretiska reglerna är ett av de motvärn samhället byggt upp. Helt uppenbart är det också så att dessa barriärer varit absolut nödvändiga såsom skydd mot ambitiösa försök att skaffa sig ära, rikedomar och makt genom manipulationer som skadat mänskligheten. Dessa regler har givetvis inte fått stå oantastade. Vi kan ju se hur de urholkats och givits ett delvis nytt innehåll i vår egen tid, varför dödsbegreppet förändras och gränserna flyttas för obskyra handlingsmönster. Det tredje riket hade aldrig kunnat bli vad det blev, utan depraverade individer och yrkeskårer i kollektivt sönderfall, på grund av religionssurrogat med många substitut för sant människovärde.

Att exempelvis välutbildade läkare över huvud taget ens kan reflektera över att ställa sig själva och sin medicinska kapacitet till förfogande för avsiktlig och regelrätt avlivning, för samhällsnyttan, är en olöst gåta med fenomenala dimensioner. Abortören står här i centrum för ett team av kvalificerade medarbetare och tredje part i utrotningsprocessen, där samtliga någon gång måste ha givit rum för kätterska frågor, som besvårat dem med krav på svar, om de möjligen befinner sig i en tillvand lojalitetskonflikt under ett personlighetsförödande dubbelkommando med logiska konsekvenser för alla i en förlängning man kan ana, men inte vågar uttala.

Är det inte så att denna professionella, av samhället initierade och gillade, livsförstörelse, i sin omätliga aptit glupskt kastar sig över nya områden och kategorier? Svaret finns att söka i en kulturstat i vårt Europa under detta sekel.

De demonstrerande kvinnorna hävdar med bestämdhet att det är slugt beräknande kapitalister som ligger bakom det nya abortmotståndet, en tidinställd bomb för kristider, taktiskt utnyttjad i en kvinno- och klasskamp, där den hårda konkurrensen om de decimerade arbetstillfällena kräver stora armbågar och litet hjärta för framgång på en alltmer trängd och osäker arbetsmarknad i samtliga västländer.

Även om denna vinklade konspirationsteori skulle ha fog för sig, så kan inte heller den under några förhållanden utgöra någon hållbar premis för meningsfyllda och vitala beslut i abortfrågan.

Numerär anpassning av ett lands medborgare genom systematisk avlivning av dess ofödda generation, kan aldrig under några som helst förhållanden signeras såsom vedertagen metod att lösa de överlevandes mat-, kläd- och husbekymmer eller angränsande behov och vanskligheter. Vid en förutsättningslös analogi är associationsobjektet givet, nämligen det som är världskänt och beryktat under det fruktade begreppet folkmord.

Mord i humanitetens namn är ju ingen i och för sig okänd företeelse i historien. Men i alla dess historiska repriser är och förblir det laglöshetens filosofi i avskyvärt diaboliska former. I detta perspektiv är det inte långsökt att betrakta den förment fria aborten såsom synonymt fenomen.

Förebilderna borde i sig själva vara så avskräckande att aborter tidigt och kategoriskt avfördes från dagordningen såsom tänkbart frihetsskapande alternativ för, framför allt kvinnans, självständiggörelse.

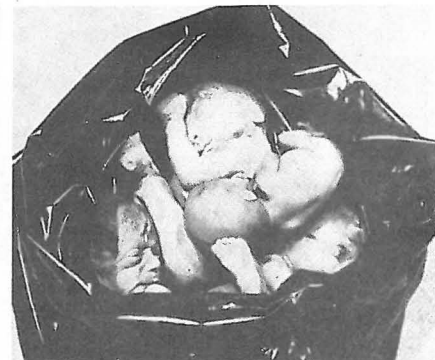
KVINNOR I MÅNGTUSENTAL bär tillsammans med sin förtryckta samtid på en skuldbörda ingen inblandad och medskyldig egentligen förmår bära. Alla desperata försök att slita sig loss från det arvet, leder generellt till permanent förhärdelse med slutlig katastrof i släptåget. Inga makter i tiden kan utadera de förfärliga skuldregister samtids lytessynder och defekter ritat in i den enskilde individens samvete, med tilltagande oro såsom dominerande symptom. Frid kan inte erhållas med artificiella medel i pillerburkar, på buteljer eller kostbara terapier av mänskliga orakel och superbefriare inom vetenskap, filosofi eller religion. Herren Jesus Kristus är ensam och allena vägen till Gud, sanningen om Gud och livet i Gud, och hans profet försäkrar med gudomlig myndighet:

— Kom, låt oss gå till rätta med varandra, säger **HERREN**.

Om edra synder än är blodröda, så kunna de bli vita, och om de är röda såsom scharlakan, så kunna de bli vita såsom vit ull.

*Om I ären villiga att höra, skolen I få äta av landets goda. Men ären I ovilliga och gensträviga, skolen I förtäras av svärd; ty så har **HERRENS** mun talat.*

Så är du då delgiven kallelsen till en personlig rättsuppgörelse med din Skapare. Tredskas inte, utan kom till mötesplatsen — **GOLGATA!**

Profanhumanismens logiska konsekvenser — massgravar från judeutrotningens Tyskland och dagens tvångsförlösta barn i sopsäckar för bli ekonomisk återvinning till tvål och hudkräm.

LANDET RUNT

Angående Barnjournalen

16 mars 1985

Efter att ha sett detta barnprogram blir man som förälder mycket upprörd över att TV kan på ett så osmakligt sätt framställa lagen om förbud mot aga. Det är ofattbart att man i svensk massmedia i barnprogram går in för att uppmuntra alla barn att anmäla sina föräldrar.

Det hela började med en liten filmsekvens som visade hur en pojke fick en örfil av sin far, och en röst sade klart och tydligt: "Det är enligt lag förbjudet att slå sina barn".

Den upprörde programledaren betonade också hur fruktansvärt det är att vartannat barn i Sverige agas.

Dessutom uppmundades barnen att, om de fick stryk, vända sig till BRIS (Barnens Rätt i Samhället). Det går bra att ringa dit, sades det. På TV-skärmen visades en skylt med telefonnumret. Programledaren betonade att skylten skulle vara kvar i TV-rutan extra länge, så att alla fick chansen att anteckna telefonnumret.

Barnen uppmuntras till att höra av sig till BRIS. Där finns alltid folk till hands för hjälpsökande.

Programledarens sista ord i detta ämne löd ungefär så här: "Ni föräldrar som slår era barn — tänk på att det är förbjudet! Och ni barn som agas (slås) av era föräldrar; hör av er till BRIS, skolskötterskan eller någon annan person ni har förtroende för. Om ni agas av era föräldrar, gör de en olaglig handling."

Jag tog chansen att under programmets gång informera mina egna barn ytterligare: —Ja, ni kan alltså ringa till BRIS om vi skulle ge er stryk!

En av våra pojkar frågade: — Vad händer då? — Det får du väl se, sa jag. Förmodligen får ni hjälp att komma bort ifrån era elaka föräldrar som agar er.

— Vart kommer vi då? var nästa fråga. — Ni blir säkert placerade långt, långt bort från era föräldrar — utan risk för smisk!

— Nej mamma, dit vågar inte jag ringa, blev slutkommentaren efter en stunds fundrande.

Enligt min mening en sund reaktion från en agad son!

Men hur ska det bli? Jag bara frågar □□□

L E

Arne Imsen är åtalad

för "egenmäktighet med barn". Han har tagit emot och gett beskydd åt föräldrar som flytt med sina barn till församlingen.

Nu är rättegången uppskjuten till november, på grund av den omfattande utredningen som kräver mera tid. Försvaret har även begärt in många vittnen till rättegången, som lär få prejudicerande betydelse för familjerätten i Sverige □□□

Mannen i Gällivare

som blev dömd för att han agat sin son, överklagade domen till Hovrätten, där man ytterligare skärpte straffet till 25 dagsböter.

Med den församling han tillhör som stöd, går han vidare till Högsta Domstolen. Fallet är även anmält till Europarådet □□□

Under valåret 1985

har City Pingstförsamling i Stockholm öppnat portarna för partiledarna, som i tur och ordning alla blivit inbjudna att presentera sin politik från kyrkans plattform. Initiativtagare är pastor Stanley Sjöberg □□□

Storkyrkan i Stockholm

har utsatts för störan- de inslag i sina gudstjänster, som för många ter sig spektakulära.

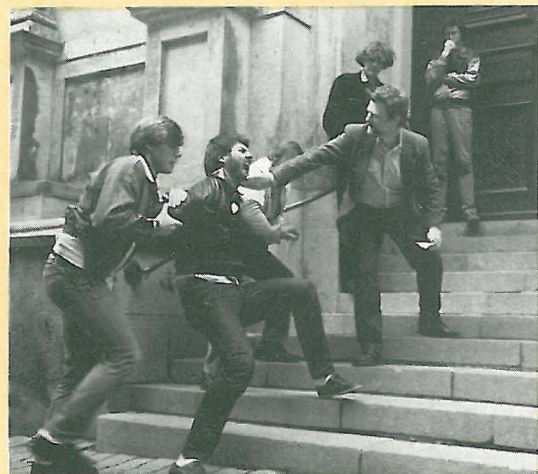
När biskop *Krister Stendahl* och pastor *Ludvig Jönsson* nyligen inbjöd de homosexuella till speciellt nattvardsgudstjänst för att markera protest mot ärkebiskop *Bertil Werkströms* försiktiga försök att påtala vad bibeln säger om homosexualitet, höjde många på ögonbrynen och undrade vad denna krigsförklaring mån- de leda till.

Några från maranataförsamlingen som upprörts i sin ande över detta gyckel med heliga ting, gick till kyrkan för att dela ut traktater med en påminnelse om vad bibeln säger om nattvard och om homosexualitet. Vad de hör-

kan och fick höra biskop Stendahl välsigna och uppmuntra homosexuellt samliv, knöt det sig inom mig. Jag är fyra barns far och svensk medborgare. Jag kände mig tvungen ropa ut att Gud har förbjudit perversa relationer. Det kändes som om jag höll på att dö. Innan jag var frälst höll jag på med knark i flera år, och har prövat ha noja, men det här övergick det värsta jag upplevt.

— Men när jag fick ropa ut och stå för vad Gud säger och vill, upplevde jag en rening och befrielse jag sällan känt — en gudomlig befrielse. Jag var tvungen ropa för att frälsa mig själv.

— Jag ropade inte för att jag på något vis hatar de homosexuella,

de och såg i kyrkan drev dem till desperata aktioner som sedan omtalats i massmedia.

— Detta är en satans synagoga! och

— Gud har förbjudit perversa relationer! var ropen som dånade genom kyrkan.

En av demonstranterna förklarade sitt agerande så här:

— När jag satt i kyr-

utan därför att det finns befrielse från detta fruktansvärda gift.

Själv blev jag befriad från knark när jag mötte Jesus. Och jag hatar inte knarkare, utan knarket. Jag är själv ett levande vittnesbörd om att det finns rening att få för den som söker Jesus och ber om befrielse □□□

THE SILENT SCREEN

den omdebatterade anti-abortfilmen "Det Tysta Skriket", finns nu i Sverige som fjärde land i Europa, sedan

Maranataförsamlingen i Stockholm förvärvat den direkt från USA.

Den har väckt intresse och debatt även i Sverige, och visas nu i stad efter stad. Stockholm, Uppsala och Örebro har fått besök.

Andra veckan i maj visas filmen i Oslo, där Pilgrimsfolket förutom filmvisning har opi-

nionsmöten med Arne Imsen. Därefter skall den visas i Göteborg och Stenungsund den 16 — 19 maj, och i Linköping den 20 maj. Grupper, skolor och andra intresserade som vill se filmen, kan kontakta Maranataförsamlingen i Stockholm för överenskommelse om tid □□□

Midnattsropet

Midnattsropets postgiron: 48 64 65-8

Prenumerationspriset är Helår 60:-, Halvår 32:-, Lösnummer 5:50. Till Finland, Norge o. Danmark är priset detsamma som i Sverige.

Tidningen tillämpar "rullande abonnemang", dvs prenumerationen gäller tills uppsägning sker.

Meddelanden om adressändring måste göras senast tre veckor innan den skall träda i kraft och kan ske genom skriftligt meddelande till tidningens expedition eller på postens adressförändringsblankett.

Redaktionen tar med tacksamhet emot bidrag: vittnesbörd, rapporter om Guds verk etc.

Tryck: Pilgrims-Tryck, Bromma 1985.

Box 344, 101 24 Stockholm. Tel. 08/23 52 30
Utkommer med 12 nr om året.
Ansvarig utgivare: Finn-Arne Imsen.

Det där med hemundervisning

har på sistone blivit något intressant och positivt att tala och skriva om. Det är nämligen så att i USA, England och andra engelsktalande länder har hemundervisningsinitiativet blivit en snabbt växande folkrörelse.

— *Engelska barn börjar skolan klarögd och ivriga men lämnar den ofta med fördunklad blick och dålig motivation* — allt enligt brittiske utbildningsministerns, Sir Keith Joseph, uttalande nyligen.

Följaktligen måste det finnas grundläggande fel i samhällets skolsystem, menar för-

äldrarna och tar barnen ur skolan. I USA undervisar ca 40.000 familjer sina barn hemma, och i England ca 10.000.

Plötsligt är det således ett intressant tema för stora tidningars kulturartiklar även i Sverige, där man hittills försökt dämpa intresset omkring maranata-föräldrarnas hemskolor.

I Svenska Dagbladet hade man härom veckan två stora reportage där hemundervisningen i England (!) prisades:

"De lär sig mer här hemma än i skolan", löd den positiva rubriken. "Samhället utövar alltid press på dem

som hotar det bestående, och det krävs mod och övertygelse för att våga ta sina barn ur skolan", berättar journalisten Roland Stanbridge, som efter ett besök i England "återvände till Sverige nästan omvänd". Och avslutar sin artikel, klart engagerat: "Fråga dina egna barn om de tycker det är roligt och intressant att gå i skolan!"

Stå på er, hemundervisningskämpar! Kanske man efterhand upptäcker att det som är bra i USA och England kan vara värt en liten eloge även i Sverige! □□□

Bombning av abortkliniker

har under de senaste två åren förekommit i USA. I Washington Post publicerades nyligen ett reportage som berättade om trettio våldsamma attacker, i form av bombning, mordbrand och kidnappningar.

Sju män och två kvinnor är åtalade eller dömda för dåden. De presenteras som människor ur lägre medelklass, djupt religiösa och politiskt osofistikerade. De motiveras av sitt anti-abort-nit, och är övertygade om att de handlar till Guds ära.

Två unga par, som på juldagen genomför-

de bombraider på tre abortkliniker, förklarade att bomberna var "en gåva till Jesus på hans födelsedag".

Curtis Beseda, arbetade i jourtjänst på Feministernas Hälso-center för Kvinnor i Everett, Washington. (I USA har man speciella abortkliniker.) Han beslöt att spränga abortkliniken i luften, efter att ha sett kvinna efter kvinna ignorera hans vädjanden om att inte ta abort. Han bombade inrättningen, eftersom han menar att "abort är det värre av dessa två onda ting".

De som attackerar klinikerna "är inte vil-

da, galna terrorister, utan människor som vill röja undan aborter och bestämt sig för att betrakta människoliv som mer värdefulla än fast egendom", uttalade Joseph M Scheidler, verkställande direktör i den Chicago-stationerade Pro-Life Action League."

Mr Beseda uttalade sig i en telefonintervju från fängelset nyligen:

— Den aktion jag tog mig för, så klandervärd den nu är, var det enda säkra sättet att hindra ofödda barns död.

Han har blivit dömd till tjugo års fängelse.

DEN NYA MÄNNISKAN

forts. fr. sid. 13

omänskligheter, möjligen i mer sofistikerade och mindre uppenbart anstötliga former.

Att detta är en utveckling som vi kan vänta oss i global skala, kan vi förstå av den ökade internationalismen, samtidigt som den tongivande världsbilden är materialistisk, d v s, individen värderas endast som en produktionsfaktor. Den nya genetiska kunskapen finns nu här och historien visar att människan alltid omsatt sina vetenskapliga upptäckter i teknologier, när så har ansetts ekonomiskt givande.

Bestäm barnens utseende

I en kapitalistisk demokrati kan man tänka sig att blivande föräldrar av varierande köns-kombinationer ställs inför ett brett utbud av metoder över hur de skall skaffa sina barn och vilka egenskaper de skall ha. I färgglada kataloger kommer kunderna att kunna välja önskad produkt. Intelligens, hårfärg, längd m m kommer att specificeras och garanteras. Givetvis kommer priserna att variera och regleras via en stenhård konkurrens. Alla protester mot en sådan utveckling, kommer att bli stoppade av antidiskrimineringslagarna.

I en socialistisk diktatur kommer de enskilda föräldrarna att befrias ifrån att välja i den labyrint av möjligheter som de nya teknologierna medför. Valet kommer i stället att göras av speciella samhällsorgan som är hårt ideologiskt styrda. Bruce Andersson förutser en kommande genetisk kapplöpning mellan supermakterna i stil med, men i omfattning vida överträffande, den nu pågående rymdkapplöpningen. Här kommer det säkerligen att bli aktuellt med klonade människor.

Kloning innebär att hur många människokopior som helst kan framställas ur cellerna från en människa. Den som är biologisk förälder till en klon får alltså till avkomma en yngre enäggstvilling. Att sådana klonade människor kan bli mycket användbara i en totalitär stat är uppenbart, samtidigt som en mycket gammal önskan hos människan om odödlighet här tycks kunna gå i uppfyllelse.

Hur var det nu ormen sa till våra första fäder: *Ingalunda skolen I dö*. Att den klonade människan kommer att vare en unik person med ande och själ är väl ointressant för materialisten, som endast erkänner materien som verklig. Om han är mer "andligt" sinnad, så försöker han väl att ge ande åt sin bild (klon), men för att det skall lyckas behöver han nog hjälp av en falsk profet.

Det är skrämmande att se hur mycket sofistikerat djävulskap som tycks konvergera och hota allt sant mänskligt liv i dessa yttersta dagar. En del menar att det nu inte längre finns något som håller "laglöshetens människa" tillbaka så att ytterligare några människor kan bli frälsta.

HERRE, du utrannsakar mig och känner mig.
Evad jag sitter eller uppstår, vet du det: du förstår mina tankar fjärran ifrån.

Evad jag går eller ligger, utforskar du det, och med alla mina vägar är du förtrogen.

Ty förrän ett ord är på min tunga, se, så känner du, HERRE det till fullo.

Du omsluter mig på alla sidor och håller mig i din hand. En sådan kunskap är mig alltför underbar; den är mig för hög, jag kan icke begripa den.

Vart skall jag gå för din Ande, och vart skall jag fly för ditt ansikte?

Fore jag upp i himmelen, så är du där, och bäddade jag åt mig i dödsriket, se, så är du ock där.

Toge jag morgonrodnadens vingar, gjorde jag mig en boning ytterst i havet, så skulle också där din hand leda mig och din högra hand fatta mig.

Och om jag sade: "Mörker må betäcka mig och ljuset bliva natt omkring mig", så skulle själva mörkret icke vara mörkt för dig, natten skulle lysa såsom dagen: ja, mörkret skulle vara såsom ljuset.

Ty du har skapat mina njurar, du sammanvävde mig i min moders liv.

Jag tackar dig för att jag är danad så övermåttan underbart; ja, underbara äro dina verk, min själ vet det väl.

Benen i min kropp voro icke förborgade för dig, när jag bereddes i det fördolda, när jag bildades i jordens djup.

Dina ögon sågo mig, när jag ännu knappast var formad; alla mina dagar blevo uppskrivna i din bok, de voro bestämda, förrän någon av dem hade kommit.

Huru outgrundliga äro icke för mig dina tankar, o Gud, huru stor är icke deras mångfald!

Skulle jag räkna dem, så vore de flera än sanden; när jag uppvaknade, vore jag ännu hos dig.

Gud, o att du ville dräpa de ogudaktiga! Ja, måtte de blodgiriga vika bort ifrån mig, de som tala om dig med ränker i sinnet, de som hava bragt dina städer i fördärv!

Skulle jag icke hata dem som hata dig, HERRE? Skulle jag icke känna leda vid dem som stå dig emot?

Jag hatar dem med starkaste hat; ja, mina fiender hava de blivit.

Utrannsaka mig, Gud, och känn mitt hjärta; pröva mig och känn mina tankar, och se till, om jag är stadd på en olycksväg, och led mig på den eviga vägen.

Psalm 139